iris

SF

Serge Brussolo

MÎNCĂTORII DE ZIDURI

3

(8)

IRIS

CUPRINS:

● Serge Brussolo
MÎNCĂTORII DE ZIDURI
(ultimul episod) 3
● Enigmele Terrei
ÎN CULISELE ISTORIEI
Conducătorii invizibili (2) 27
Cum se poate decela activitatea conducătorilor invizibili 28

La realizarea acestui număr și-au dat concursul:
Mihnea COLUMBEANU (redactor, tehnoredactare, traducere)
Puiu CONSTANTINESCU (asigurarea materială)
Rozalia CRISTACHE (urmărirea producției)
Sorin ȘTEFĂNESCU (coordonare generală)
Valentin TĂNASE (grafica și coperta)

● Această broșură este realizată de Editura IRIS. Corespondența Dvs. poate fi primită pe adresa: c.p. 76—161, București, ROMÂNIA

● Este interzisă preluarea și folosirea, chiar și fragmentară, indiferent de scop, a materialelor apărute în publicația noastră, fără acordul scris al editurii IRIS. Încălcarea prevederii anterioare atrage după sine sancționarea conform legilor în vigoare.

MÎNCĂTORII DE ZIDURI

SERGE BRUSSOLO

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE :

În oraşul-cub, refugiu anti-bacteriologic, oamenii trăiesc claustraţi în uriaşe săli-orăşele ; lifturile nu le pot folosi decît privilegiaţii. Misterioasa complotistă Sirce şi tînărul gunoier David străbat Cubul prin tunelurile săpate în ziduri de către monstruoasele termite-mutant rezultate în urma experienţelor „mîncătorilor de ziduri" — dizidenţi împotriva îngrădirilor impuse de Directorat. După ce scapă ca prin urechile acului din mîinile hoţilor-de-fier, bandiţi feroci şi fără scrupule, apoi dintr-o unitate condamnată la strivire prin coborîrea plafonului, ca măsură punitivă, iată-i din nou rătăcind prin tuneluri, într-o direcţie necunoscută...

CAPITOLUL X

Merseră în noapte timp de două zile la rînd, cu gura şi ochii înfăşuraţi în fîşii de stofă pentru a scăpa de căderile pulverulente de funingine acidă. Era ca o partidă de baba-oarba, condamnată să nu se mai sfîrşească niciodată. un joc de copii prefăcut dintr-o dată în coşmar. În mai multe rînduri, David căzuse în genunchi, cu coloana vertebrală scuturată de spasme incontrolabile, şi trebuise să-şi înfunde o bucată de pînză între dinţi pentru a-i împiedica să se izbească unii de alţii. Deşi lipsit de ceas, era aproape sigur că aceste crize se făceau tot mai lungi şi că intervalele de repaus se scurtau în proporţie neliniştitoare.

— E contra-efectul coborîrii. observase Sirce, implantul tău protestează reacţionînd cu întîrziere O va face atîta vreme cît nu-ţi vei fi regăsit etajul de origine. Eşti ca un peşte ieşit din apă : la început rezistă asfixiei, iar apoi...

„Apoi crapă" ! îşi spusese tînărul, muşcîndu-şi buzele.

Îşi reluară înaintarea oarbă. Galeria părea interminabilă, astfel încît ajunseră să se întrebe dacă o serie de viraje imperceptibile nu-i făceau să se învîrtă în cerc.

Într-a treia zi David avu două noi crize. Convulsiile îl aruncară la pămînt ca pe un automat cuprins brusc de nebunie. Genunchii i se izbeau între ei cu asemenea violenţă încît îşi simţi carnea acoperindu-se de răni. Sexul i se înălţă între picioare, extins într-o erecţie inumană şi groaznic de dureroasă. Mai tîrziu, cînd îşi recăpătă controlul membrelor, îşi aminti că-şi expulzase sămînţa de peste şase ori în doar cîteva minute. Muşchii maseteri îl dureau atît de rău încît avea impresia că o duzină de persoane i se agăţaseră de maxilarul inferior.

— Trebuie să găsim un ascensor cît mai repede posibil, conchise Sirce, şi să ne propulsăm cu un etaj mai

sus, altfel te disloci. O să colecționezi revărsări sinoviale. ligamente rupte, întinderi. Ca să nu mai vorbim de leziunile coloanei vertebrale. Gimnastica asta va sfîrși prin a-ți fractura de-a binelea o vertebră !

— Crezi c-aș suporta o urcare ? obiectase tînărul.

— Da, dacă e o revenire la nivelul tău de origine. Batimetrul implantului își va regăsi din aceeași mișcare echilibrul inițial. Cel puțin așa îmi închipui. De fapt, nu-i decît o teorie. Dar, înainte de orice, trebuie să traversăm zidul ăsta dintr-o parte-ntr-alta și să ne strecurăm într-o nouă unitate.

David remarcă ironic că grosimea peretelui care mai întîi îi salvase risca în prezent să-i coste viața. Fără apă și fără provizii, vor ajunge foarte curînd la capătul puterilor, incapabili să-și mai urmeze multă vreme orbecăiala. Aveau să moară la cotul unei galerii, Sirce în rochia ei de seară murdărită, el însîngerat în smokingul său de înaltă clasă ! Tabloul i se păru atît de derizoriu încît nu-și putu reține un chicotit.

În cea de-a patra zi observară lumină la capătul tunelului și se încordară cu febrilitate, cu gîtul înnodat de speranță. Bucuria le fu însă de scurtă durată. De fapt. pe măsură ce avansau, începură să distingă forme prăbușite de-o parte și de alta a galeriei. Pachete de zdrențe care. în lucirea cenușie provenind de la extremitatea galeriei, se revelară a fi bărbați și femei prostrați, izbiți de o buimăceală vecină cu hipnoza. Își continuară apropierea fără o vorbă, pășind peste trupurile întinse, avînd grijă să nu calce nici una dintre mîinile ce zgîriau funinginea. Nimeni nu le adresă vreun cuvînt. Deodată, în timp ce străbăteau ultimii metri, o tînără fată îl apucă pe David de încheietura mîinii.

— Nu vă duceți mai departe, șopti ea cu o voce extenuată. Nu mai e nimic. Termitele...

Nu putu spune mai mult. David se degajă cu blîndețe și se apropie de ieșire. Imediat avu o tresărire și se aruncă înapoi. În fața lui nu mai era decît vidul. O prăpastie de mai multe sute de metri adîncime. Un hău de beton cenușiu.

— Solul unității a cedat. explică anevoios adoelscenta. Termitele îl sfredeliseră în toate sensurile, de mult. Se făcuse raport la Directorat. dar ordinul de evacuare n-a venit niciodată și nici implanturile nu ne-au fost dezactivate. Acum două zile a apărut o crăpătură, apoi o alta, și încă una. Cîțiva dintr-ai noștri s-au înghesuit în ascensoare fără să-ndrăznească să urce sau să coboare. Pesemne că și-acuma-s tot acolo. Alții, ca noi, s-au ascuns în tunelurile săpate de termite. Restul populației e... jos.

Își ascunse fața în mîini și începu să suspine.

David riscă o privire în vid, luptînd cu amețeala ce-i bloca beregata. Unitatea se surpase ca un apartament al cărui planșeu se năruie brusc sub picioarele ocupanților. Fragmente de beton, case și vehicule se duseseră să se zdrobească mai jos cu un etaj, omorînd pe locatarii de la nivelul inferior. Strîngînd din dinți. se gîndi dintr-o dată la groaza ce-i va fi cuprins pe cei de dedesubt cînd autobuze, căzi de baie, sute de bărbați și femei, urlînd. începuseră să le plouă în cap. Groaznic. Acum nu mai rămînea nimic din cele două celule, decît o magmă de ghips, grinzi și resturi informe în fundul unei prăpăstii ciudat de dreptunghiulare. În timp ce se retrăgea, zări ușa galbenă a ascensorului, de cealaltă parte a gropii. Capete se înghesuiau la hublouri. Naufragiații din lift. Condamnați la nemișcare în fundul cabinei lor, condamnați la moarte orice-ar fi făcut. Se înfioră. Mîna i se încleștă de brațul Sircei.

— Să mergem, nu mai e nimic de sperat în partea asta. Cel puțin, dacă nu vrei să sari...

Femeia ridică din umeri și bătu în retragere. David încercă să-i spună ceva adolescentei. nu reuși, așa că se îndepărtă pe urmele tinerei, cu pieptul biciuit de fulgere de furie.

— Ai văzut opera insectelor tale scumpe ? urlă de cum fură din nou pierduți în inima tenebrelor. I-ai văzut pe salvații din perete? O să-mi

zici, poate, că fără tunel ar fi fost cu toții morți și că, într-un sens, termitele le-au salvat viața, nu ?

Sirce nu răspunse. Tînărul simți mînia sufocîndu-l și schiță un gest de amenințare, dar nu-și putu termina mișcarea, o criză de spasme doborîndu-l în mijlocul tunelului, cu spume la gură și ochii dați peste cap.

Cînd își recăpătă cunoștința, Sirce îi susținea ceafa.

— Trebuie să ne-ntoarcem înapoi. spuse ea cu voce surdă. E singura noastră șansă. Să ajungem din nou în unitatea de producție. Plafonul trebuie să se fi ridicat de-acum, o să ne amestecăm în mulțimea șantierului de reconstrucție. În învălmășeală, nimeni n-o să ne remarce. Cu prima ocazie punem mîna pe un ascensor...

David se întrebă dacă fata credea ce spunea sau dacă vorbea în unicul scop de a-l distrage de la suferințele lui.

— Or să vadă imediat că sînt străin, articulă el cu greutate. Implantul meu lombar...

— E un risc pe care ni-l asumăm. Vei rămîne mereu îmbrăcat. În orice caz, acolo cred că domnește o asemenea harababură încît nimeni n-o să se ocupe de noi cîtă vreme ne prefacem că muncim.

— Poate că ai dreptate.

— E singura soluție, de vreme ce în față drumul e tăiat definitiv.

— N-o să pot reveni niciodată la punctul de plecare, sînt prea slăbit.

— Am să te-ajut eu, sînt în formă fizică mai bună decît tine.

Și chiar îl ajută, susținîndu-l, aproape ducîndu-l în brațe. Stupefiat. se întreba de unde-și extrăgea asemenea rezerve de energie, cînd nici unul, nici altul nu mîncaseră și nu băuseră de aproape cinci zile.

Căzu curînd într-o toropeală vecină cu coma și încetă să se mai intereseze de desfășurarea evenimentelor. După un timp incalculabil, Sirce îl depuse pe sol cu infinite precauții.

— Sîntem aproape. îi șușoti ea la ureche, merg să mă strecor în unitate. Am să-ncerc să fac rost de haine și hrană. Așteaptă-mă în liniște, mă întorc cît pot de repede !

David încuviință printr-un semn al capului pe care ea nu-l putea vedea și o auzi îndepărtîndu-se. Ideea asta de a reveni nu-i spunea nimic valabil. Șantierul de reconstrucție era probabil supravegheat de roboții Directoratului general ; trebuia să joace strîns. Să-i observe numai cineva implantul înfipt între rinichi și s-ar fi zis cu el. Chiar Sirce, așa lipsită de încuietoare cum era, nu se afla la adăpost de un denunț. Prezența unei libercălătoare în mijlocul purtătorilor de moloz avea de ce să trezească bănuieli. Privilegiații se amestecă rareori cu lucrătorii forțați !

Rumega aceste gînduri sinistre cînd Sirce se apropie deodată, pe dibuite.

— Deja ? se miră el. Te-ai descurcat repede !

— N-am făcut nimic. lăsă să cadă tînăra cu o voce posacă, au astupat gaura. Tunelul e închis...

David își măturisi că se așteptase tot timpul, mai mult sau mai puțin, la ceva asemănător.

„De data asta s-a sfîrșit", își spuse el închizînd ochii. Erau prinși, imobilizați între perete și vid, fără provizii și fără puteri.

Rămaseră tăcuți timp îndelungat, întinși unul lîngă altul, ca doi muribunzi.

— Și ceilalți se vor gîndi să exploreze galeria, șopti deodată Sirce pe un ton de somnambulă.

— Ceilalți... ?

— Cei pe care-i numeai „naufragiații din perete" ! Îi vom vedea sosind, azi sau mîine, nu pot rămîne pe veci la marginea prăpastiei lor !

— Și-atunci ?

— Nu fii naiv ! Într-o situație ca asta, nu mai există decît un mijloc de-a supraviețui : canibalismul ! Sau îi devorăm noi pe ei, sau ei pe noi... Exact în termenii ăștia se va pune problema. Astăzi sau mîine. Și cum vor fi probabil în formă mai bună decît noi...

David ar fi vrut să-și astupe urechile, dar slăbiciunea îi era atît de mare încît fu incapabil să schițeze cel mai mic gest. Și totuși Sirce avea dreptate, o știa. Ceilalți n-aveau să le facă vreun cadou. Poate că exact în acel moment terminau de tranșat

cadavrul unui rănit ? Poate că tînăra fată, și ea...

Ar fi vrut să se trezească din frică la fel ca dintr-un coșmar, dar nu putea. Imagini sîngeroase îl orbeau pe sub pleoape. În cele din urmă se întoarse pe-o latură cu ochii îndreptați spre partea tunelului ce se desfășura în meandre complicate către vidul unității surpate, ca și cum ar fi urmat să vadă dintr-o clipă într-alta — apărînd de după o cotitură — micul grup epuizat. Înfometat. Dar nu era nimic. Doar tenebrele. Adormi.

Sirce îl trezi fără menajamente. o oră mai tîrziu. Avea răsuflarea precipitată.

— Ascultă ! îi șuieră ea în ureche. Voci. Am auzit voci.

David se ridică, înghețat pînă-n măduva oaselor.

— Sosesc ! bîigui el. Prevăzuseși bine !

Zgomote de pași împînzeau obscuritatea. Un ciocănit îndepărtat amintea de înaintarea cadențată a unei trupe în marș. David își încordă ochii pînă la durere, sondînd bezna.

Rîsete izbucniră, înăbușite de distanță. Ciudat, sunetul nu urca spre ei din fundul tunelului, cum ar fi trebuit să se întîmple în cazul unei apropieri a celor rămași fără adăpost. Din contră, s-ar fi zis că grupul invizibil îi lua prin învăluire.

— Sînt în spatele nostru ! exclamă el agățîndu-se de umărul Sircei.

— Imposibil ! Galeria e înfundată, o știi bine ! Dar poate că... Ascultă !

Încremeniră, ținîndu-și respirația.

— Deasupra noastră ! strigă dintr-o dată tînăra. Trec pe deasupra noastră!

— Dacă ar fi așa, nu i-am putea auzi ! obiectă David.

— Ba da ! Există cu siguranță o deschizătură care face să comunice cele două galerii. Trebuie să-i strigăm !

Începu să lanseze vibrante chemări de ajutor. Vocea îi răsuna în galerie ca într-un tub de orgă și fiecare cuvînt dobîndea un curios accent metalic care-i înlătura orice urmă de umanitate. De-abia se întrerupsese că o lucire gălbuie desenă o aureolă la nivelul tavanului.

Inițial buimăcit, David admiră jusțeșea ipotezelor emise de prietena sa. Un al doilea tunel, mult inferior ca secțiune, tăia aproape pe verticală galeria în care erau prizonieri. Găurii din plafon îi corespundea o alta simetrică în sol, și simți un frison de frică la gîndul că trecuseră pe lîngă această prăpastie în două rînduri fără a-i bănui măcar prezența. Înaintarea pe verticală a unei insecte pusese în comunicare tunelurile paralele, oarecum suprapuse. traversîndu-el ca un glonț de pistol tras printr-o îngrămădire de țevi.

Ceva se bălăngăni cu zgomot în lungul pereților hornului, apoi văzură apărînd o lanternă electrică la capătul unei corzi lungi. Li se venea în ajutor !

— Cîți sînteți ? strigă o voce îndepărtată.

— Doi ! urlă Sirce.

— Sînteți în stare să urcați cu forțe proprii ?

— Da, merge !

Fata apucă odgonul și și-l petrecu în jurul taliei.

— E bine-așa ? întrebă ea.

David încuviință ; vecinătatea salvării îl electriza.

Sirce trase de două ori, coarda se întinse de îndată, și fata începu să se înalțe, răsucindu-se în jurul ei însăși. David o văzut dispărînd în puțul aproape vertical cu o ciudată strîngere de inimă. Dacă se rupea dintr-o dată cablul ? O secundă, și-o închipui pe Sirce transformată în ghiulea vie, lunecînd prin interiorul tubului de ciment ca un obuz printr-o țeavă de tun, gonind cu viteză vertiginoasă spre zdrobirea finală. Frietiunea căderii i-ar uza rapid hainele, carnea, oasele... Jupuită de vie. își va continua cursa mortală, cu gura lățită într-un urlet de oroare din ce în ce mai slab...

Se scuturâ. De ce să-și imagineze ce putea fi mai rău ? Acolo sus, în tunelul paralel cu al lor, probabil că oamenii, chiar în acel moment, o ajutau să pună piciorul pe margine, copleșind-o cu glume morocănoase. Își frecă de cămașă palmele umede. Coarda reveni, un sfert de oră mai tîrziu. Se prinse cît putu de bine și dădu semnalul de ascensinue. Se înălță

fără opinteli, tractat cu o mișcare puternică și sigură. Gîndul îi zbură spre naufragiații din perete, dar nu putea face nimic pentru ei. Doar apartenența sa la etajul inițial îi permitea să suporte urcușul. Nu era la fel și pentru ceilalți.

O lumină albă inundă deodată hornul și înțelese că ajunsese la capătul escaladei. Închise ochii. După atîtea zile petrecute în obscuritatea cea mai totală, avea nevoie de cîteva momente pentru a-și deprinde din nou pupilele cu o luminozitate normală. Mîini îl înhățară fără menajamente, extrăgîndu-l din puț ca pe un pachet de rînd, în timp ce un hohot enorm de rîs îi salută apariția. Luptînd cu durerea ce-i biciuia orbitele, întredeschisese pleoapele, încercînd, de bine de rău, să-i distingă pe cei ce-l înconjurau. La început nu văzu decît forme opace, apoi se desenară contururi, imprecise, tulburi... Un piept-ar, o cască de lemn. Strînse din dinți, cu gura dintr-o dată plină de un gust amar.

Erau hoții de fier...

CAPITOLUL XI

Timp de cîteva minute, David crezu că i-a sosit ceasul. Aveau să-i lege mîinile la spate, înainte de-a-l arunca înapoi în puț... Aveau să-l abandoneze în golul hornului, a cărui pantă de patruzeci și cinci de grade nu va avea nevoie decît de vreo zece secunde pentru a-l transforma în obuz viu. Aveau să...

Dar nu se întîmplă nimic. Se simți tras în plină lumină, lîngă Sirce, care avea în gură un căluș, și cel ce părea să fie șeful îi cercetă îndelung. După care, li se puseră gleznele în lanțuri. Trupa își reluă marșul, încadrîndu-i pe prizonieri. ale căror fiare zăngăneau pe ciment. De îndată ce David dădea semne de încetineală, vîrful întărit în foc al unei țepușe se grăbea să-i zgîndăre șalele.

După un ceas sau două. se improviză un bivuac și i se distribui o rație de carne uscată precum și un căuș de vin ce înțepa limba. Santinelele luară poziție în amonte și în avalul tunelului, în timp ce o jumătate de duzină de bărbați se adunară în jurul unei perechi de zaruri. Fu o veghe de scurtă durată. Obosiți, probabil, de o razie foarte recentă, tîlharii părăsiră unul cîte unul cercul jucătorilor pentru a se înveli fiecare cu pătura lui.

David rămase nemișcat în penumbră, cu ochii larg deschiși, evitînd să-și sune lanțurile. Imediat, mîna Sircei i se așeză pe umăr.

— Nu mișca. șopti ea prin călușul pe care-l făcuse să alunece. Nu înțeleg de ce n-au încercat să ne omoare pe loc. Ai vreo idee ?

Tînărul ridică involuntar din umeri.

— Poate că vor ceva mai amuzant decît o execuție pripită ?... Au aerul că adoră spectacolele. Adu-ți aminte de ultima oară !

— Liniște ! zbieră un glas deasupra lor, și un bici se prăvăli. sfîșiind în diagonală cămașa lui David.

Fură nevoiți să se retragă în mutism. Tînărul nu întîrzie mult, față de ceilalți, să cadă într-un somn adînc.

A doua zi, făcură joncțiunea cu un al doilea grup de jefuitori ce se ivi dintr-o galerie perpendiculară. David observă că cei doi șefi se întrețineau cu glas scăzut, aruncînd priviri dese în direcția prizonierilor.

Tîlharii cărau cu toții saci enormi cu pradă. Unii tîrau de lesă copii sau fete abia răsărite, care suspinau. Viitori sclavi, fără îndoială, recoltați la întîmplare dintr-o unitate. Făcură o scurtă pauză, la amiază și oamenii se puseră pe trăncănit cu animație. Două sau trei fraze pescuite în tămbălăul conversației îi dădură de veste că se apropiau de celula hoților de fier. Nu-și putu stăpîni o crispare. Ce chinuri i se rezervau de astă dată?

În pofida tuturor eforturilor, nu mai putu dialoga cu Sirce, care fusese trasă la distanță, în timp ce el însuși nu era supravegheat decît de un singur om, tînăra era înconjurată de trei santinele înarmate pînă-n dinți. Cu cît trecea timpul, cu-atît devenea mai evident că poftele tîlharilor se cristalizau asupra liber-călătoarei, David nejucînd în toată afacerea decît un rol absolut secundar.

În aceeași seară ieșiră din tunel, pentru a țîșni în plină lumină, în

mijlocul lumii de lemn a hoților de fier. Un miros violent de rumeguș și rășină îngreuna aerul. Solul era acoperit de un parchet gigantic, și pe această cîmpie de șipci perfect ajustate se înălțau, la intervale regulate, case curioase într-a căror compoziție nu intra nici măcar o singură piesă de metal. Ici și colo, stive monumentale de scînduri se înălțau ca niște ziduri, strivind cu umbra lor trapezoidală locuințele din împrejurimi.

Trupa se opri, în sfîrșit, iar prizonierii fură introduși într-un soi de îngrăditură făcută din toiege întrepătrunse. Doar Sirce și însoțitorul ei rămaseră la distanță, înainte de-a fi mînați spre o clădire cu alură de fort, ai cărei pereți fuseseră acoperiți grosolan cu plăci de fier ciocănit. Nu era nevoie să fii vrăjitor pentru a ghici că era vorba de bîrlogul șefului. Îi împinseră într-o mare sală lambrisată și complet goală, unde domnea o înfiorătoare duhoare de rășină. David își stăpîni tresărirea, recunoscîndu-l pe omul cu armură de fier, cel care-l livrase cu două săptămîni mai devreme supliciului cu lemnul pirofor. Avea un aer neobișnuit de sumbru.

— Simțiți putoarea asta ? strigă el deodată în direcția Sircei. Seva ! Seva ! Chiar pentru noi, care ne-am obișnuit, e cîteodată de nesuportat...

Făcu cîțiva pași, cu mîinile la spate, măsurînd cu un ochi întunecat pereții clădirii, de parcă scîndurile grijuliu încastrate ar fi ascuns cine știe ce amenințare surdă.

— Înainte... reluă el cu privirea pierdută în gol, înainte nu era așa ! Dar mirosul ăsta !...

David trebui să recunoască faptul că avea dreptate. Un iz dulceag plana asupra sălii. O emanație în același timp fadă și zaharisită, ceva amintind de primele stadii ale putrefacției. Un parfum de putreziciune vegetală cum se înălța uneori din cazanele hidroponice, atunci cînd plantațiile ajungeau să crape.

Brusc, șeful păru să se reculeagă și o măsură pe Sirce cu sprîncenele coborîte peste ochi.

— Ești într-adevăr tu ! mîrîi el cu o satisfacție evidentă. Mă bucur că ai putut să te descurci data trecută ! Sincer mă bucur. Și tu, valet. ce-ți fac arsurile ? Pari în plină formă. E bine, e bine !

Davil pierdea teren. Cărui joc de neînțeles i se dedica omul ce se îndîrjise atît de mult să-i tortureze cu cincisprezece zile înainte ?

— Nu înțelegeți, ai ? insistă șeful măsurîndu-i cu ochi plini de bunătate falsă. Adevărul e că între timp ați devenit celebri. Foarte celebri ! Uitați-vă ce difuzează consolele altor unități ! Poftim, citiți !

Scosese de sub pelerină un sul de hîrtii mototolite pe care David le identifică imediat drept listinguri. Sirce desfășură paginile lungi și perforate. Imediat, o enormă inscripție bară hîrtia pe toată lățimea :

DE STAT
ASOCIALI asimilați CRIMINALI

A se distruge fără somație.
Sirce (Nilana) HX 3300A, 2
David (Willoc) ex/ e 47, F

Prima, liber-călătoare, vinovată de complot și de manipulări interzise. A pus în pericol numeroase unități prin teoriile sale științifice imorale. Ar fi în parte răspunzătoare de apariția insectelor rozătoare gigante supranumite „termite“.

Al doilea, valet de curățătorie. corupt de precedenta. A cauzat moartea unui funcționar cinstit...

Urmau diferite descrieri precum și o serie de fotografii administrative reprezentîndu-i din față și din profil. O lungă diatribă vizibil destinată să atîțe mînia mulțimilor îi condamna flăcărilor infernului. Deși se pregătise de mult pentru acest gen de surprize, David nu se putu împiedica să nu resimtă un șoc. Oficializarea negru pe alb a „infamiei“ lui îi aduse inima pe marginea buzelor. Sirce, în schimb, nu avu nici o tresărire.

— Mă numesc Rahid, declară șeful tîlharilor, și pot să v-asigur că exemplare din proza aceasta înfloresc în toate unitățile pe care le-am... vizitat. Cred că la fel trebuie să fie pretutindeni în alte părți. Voi și cu mine sîntem de-acu-nainte de-aceeași parte. Mă gîndesc că se impune o revizuire a raporturilor noastre.

Și, întorcîndu-se spre gardieni, adăugă pe un ton ușor teatral :

— Să fie dezlegați !

Aiurit, David văzu un bărbat plonjîndu-i între picioare și apucîndu-se să-l elibereze cu gesturi febrile.

— Sînteți bineveniți la hoții de fier ! trîmbiță Rahid. Considerați unitatea noastră ca un teren de azil. Odihniți-vă, mîncați. beți ! Mîine vom sta de vorbă.

Își pusese mîna pe umărul gol al Sircei și, preț de-o secundă, privirea i se făcu extraordinar de dură, apoi surîsul îi reveni, așternîndu-i pe trăsături o mască liniștitoare.

— Vom sta de vorbă, repetă el, dar pentru moment veți fi conduși într-un loc de odihnă și vi se vor satisface toate nevoile. E dorința mea. Haide, e tîrziu !

Și, întorcîndu-se pe călcîie fără ceremonie, dispăru în zidul de întuneric ce îneca fundul sălii.

David se pomeni afară fără să poată încă realiza ce se întîmplase. Gărzile îi traversară strada și-i abandonară în fața unei mici case cubice, fără nici o grație și care trăsnea a rumeguș la douăzeci de pași distanță. Odată închisă ușa în urma lor, descoperiră că un prînz fastuos fusese întins pe o scîndură lungă și ceruită ce ținea loc de masă. Stofe și perne în număr incalculabil erau presărate pe jos într-o geografie mohorîtă și scrîșnitoare. David apucă un fruct.

— Ce părere ai ? întrebă el. Treburile par mai curînd să ni se-aranjeze, nu ?

Sirce ridică din umeri.

— Înainte să te bucuri, du-te la fereastră, rosti ea cu o voce tăioasă. Sînt sigură că stau de gardă în toate cele patru colțuri ale casei.

Tînărul ezită, apoi se apropie de deschizătura lipsită de geamuri, pe care n-o apăra decît o perdea neagră și grea. O mișcare a mîinii ajunse pentru a materializa temerile pe care fata le făcuse să se nască înlăuntrul lui.

— Ai dreptate. Sînt acolo. Crezi că-i o capcană ?

— Nu știu nimic. Rahid are o idee-n cap, pot să bag mîna-n foc, dar care anume ?

— Pe tine te mănîncă din priviri, hămesitul. Oare vrea să te vîndă contra unei răscumpărări ?

— Hoții de fier nu prea miros a sfințenie, m-ar mira, și-n plus nota de căutare nu menționează nici o recompensă. Nu, altceva e...

Mîncară în tăcere. mai mult pentru a-și reface forțele decît fiindcă le-ar fi fost poftă. În plus, mirosul de sevă putrezindă care domnea în tot locul nu contribuia cîtuși de puțin la stimularea apetitului.

Adormiră aproape imediat, un somn fără vise, de animal spetit, care la deșteptare le lăsă gura cleioasă și vederea tulbure. În timp ce Sirce făcea o baie sumară într-un ciubăr de lemn, Rahid împinse ușa și se proțăpi în mijlocul încăperii, cu pumnii în șolduri, cercetînd tabloul cu un ochi rece.

— Mirosul nu v-a jenat ? se interesă el cu un semn din cap ce putea trece drept salut. Trebuie timp ca să te-obișnuiești. Lumea lemnului se dereglează puțin cîte puțin, scoarțele se împut din ce în ce mai repede. Curînd unitatea va deveni de nelocuit. Războiul nostru de cucerire e mai ales un război teritorial, într-o zi sau alta va trebui să emigrăm, toți sîntem conștienți de asta.

Se așeză, culese un fruct de pe masă și începu să-l cojească nescăpînd din ochi trupul șiroind al tinerei, care se ștergea fără a încerca să se ascundă.

— Dar e greu să ne stabilim cu adevărat dominația, reluă el controlîndu-și tăișul grosolan al pumnalului. Poporul lemnului e prea puțin numeros. Nu putem lucra pe scară largă. Pînă-n prezent a trebuit să ne mulțumim cu acțiuni izolate. E imposibil însă să concepem o acțiune de mare anvergură. Să punem mîna pe o celulă de producție, de pildă. Ca să ne întindem, să dominăm pe un nivel întreg, ar trebui să fim de-o sută de ori mai numeroși... Sau de-o sută de ori mai puternici.

Tăcu, ca și cum ar fi vrut să dea cuvintelor timpul de-a se îngroșa, de-a căpăta o consistență particulară.

— Fierul n-o să vă facă invincibili, obiectă Sirce. Unitățile importante vă

vor opune roboții lor anti-teroriști. Or să vă mături cu buldozerele, sau se va cere sprijinul poliției Directoratului, și-o să aflați pe cheltuiala voastră ce înseamnă armatele adevărate!

Rahid alungă argumentul dintr-o mișcare a mîinii.

— O știu foarte bine. Fierul nu e decît un simbol. Simbolul libertății noastre regăsite, a umilinței învinse. Trebuia să trecem prin acest stadiu pentru a le reda oamenilor lemnului onoarea. Dar faza asta e astăzi revolută. Au vrut să ne condamne la recluziune într-un mediu inofensiv, ca pe niște iresponsabili. Pentru toată lumea. deveniserăm răufăcătorii cu ghearele tăiate, cu dinții piliți. Fiare împuțite lăsate să trăiască din grijă umanitară... În prezent...

Gîfîia, cu fața crispată de furie. Își dădu seama dintr-o dată că-și pierdea sîngele rece și-și regăsi instantaneu masca onctuoasă de gazdă șlefuită. Privindu-i alternativ pe Sirce și pe David, spuse surîzînd.

— Acum, că sînteți proscriși, nu vă mai rămîne decît să vă integrați poporului lemnului, să trăiți cu el. Să prosperați cu el. Veți fi lăsați liberi cu condiția să ne respectați obiceiurile... Și să contribuiți la prosperitatea noastră.

Încă o dată își scosese în relief sfîrșitul frazei printr-o intonație surdă, dacă nu chiar amenințătoare. Privirea sa scrutătoare era țintuită în cea a femeii. În interiorul încăperii atmosfera devenise extrem de tensionată.

— Și pentru toate astea, adăugă el cu lama întinsă la orizontală, contez pe tine, Sirce. Pe tine și pe copiii tăi.

— Copiii mei?

— Ai înțeles foarte bine ce-am vrut să spun. Creațiile tale: termitele! M-am informat. se zvonește că ai conceput specimene perfect ascultătoare, radiocomandate... Arme ideale de război. Vectori perfecți de invazie.

David se simți înghețat pînă-n măduva oaselor. Cît despre Sirce, ea rămăsese impasibilă.

— Vrei să compensezi slăbiciunea voastră numerică prin puterea destructivă a insectelor? observă ea pe un ton neutru. E o strategie bună. Dar va trebui s-o luăm de la zero. Să regăsim specimene, să instalăm un laborator. Să lucrăm fără preget... Rahid se ridică precipitat și păși spre ea. Era un spectacol cel puțin ciudat, bărbatul împlătoșat în fier din cap pînă-n picioare și femeia goală, care stăteau față-n față fără cea mai mică umbră de erotism.

— Pot avea toate astea, rosti răspicat șeful hoților de fier. Jaful ne procură multe materiale. În privința specimenelor, e ușor, există o grădină zoologică criogenizată. o cunoști poate?

— O știu, am traversat-o.

— Dacă-ți fac rost de toate piesele necesare instalării unui laborator, accepți să colaborezi?

— Ce altceva pot face? N-am nici un viitor, în afara celulei ăsteia. Sînt peste tot urmărită. Am scăpat ca prin minune din ghearele morții. M-am săturat să tot fug...

Rahid o înșfăcă pe fată de umeri cu o asemenea violență încît sînii ei goi se ciocniră sonor unul de altul.

— Ziua asta-i o zi mare, mugi el, da' nu-ncerca să mă-nșeli c-o să-ți pară rău! Vino să ne-ntîlnim imediat la palat, o să stabilim un plan de bătaie.

Fără o privire pentru David, se răsuci pe călcîi și părăsi casa, făcînd să urle scîndurile dezghiocate ale parchetului.

— Și acum? îndrăzni tînărul. cînd fu sigur că banditul se îndepărtase.

— Acum trebuie să cîștigăm timp, asta-i tot! Și să fugim cu prima ocazie.

— Dar termitele?

— Strategia lui e perfect utopică. Toate insectele pe care le-am creat n-au ascultat de stimuli mai mult de cîteva zile, ți-am mai spus. De altfel, așa ne-au și scăpat de sub control, ca să se-apuce să sape în toate direcțiile. Nu, nimic de temut din partea asta! Soarta noastră va depinde de tine. În timp ce eu am să stau încuiată în laboratorul meu, tu va trebui să pui pe picioare un plan de evadare. Informează-te, caută, observă. Dar fă-o repede, o să-și piardă curînd răbdarea. de-asta poți fi sigur!

— Cînd i-ai spus că nu va întîrzia să se izbească de rezistența unităților, de roboți, de forțele Directoratului... Credeai ?

— Nu. Oamenii sînt prea dezobișnuiți să lupte pentru a face față unei invazii, fie și minimă. Vor fugi dinaintea trupelor lui Rahid, fără a încerca măcar să se apere. Spectacolul violenței îi va paraliza. Cît despre gărzile Directoratului, sînt prea puțin numeroase ca să facă altceva decît treburi de poliție măruntă. Nu. În caz de invazie generală a nivelului de către hoții de fier, puterea n-o să facă nimic. Un etaj mai mult sau mai puțin, ce importanță are ? Gangrena nu se va generaliza, de vreme ce tîlharii n-or să poată nici urca nici coborî decît cu prețul vieții. Pentru guvern, asta-i principalul. Se vor programa ascensoarele să nu mai oprească la înălțimea aia. atîta tot ! Cînd îngrădirea orizontală încetează să funcționeze, cea verticală îi ia locul. Vezi, e foarte simplu.

— Nu-i deloc încîntător. Una peste alta, nimic nu i se opune lui Rahid să se facă stăpîn peste etaj.

— Nu, nimic.

Își trăsese pe ea rochia sfîșiată. David schiță un gest, apoi se răzgîndi.

— Trebuie să mă duc, murmură ea, probabil că vom fi despărțiți. Nu știu cînd ne-om mai revedea. Grăbește-te ! N-am să-l pot face să aibă răbdare mai mult de-o lună.

În clipa cînd dădea să iasă pe ușă, se întoarse și-l privi pe băiat.

— Ciudat, șopti ea visătoare, cînd te gîndești că n-am făcut niciodată dragoste...

În secunda următoare, dispăruse. David se crispă. Dintr-o dată i se făcuse frig. Foarte frig.

CAPITOLUL XII

— Scoală ! mormăi Juvia trăgîndu-i un șut în șale.

David se smulse chinuit din somn. Femeia cea grasă îl domina cu toată masa ei. Tînără încă, ar fi fost frumoasă fără buhăiala monstruoasă pe care obezitatea i-o impunea trupului ei viguros clădit. Măsura aproape doi metri și David, pe lîngă ea, se simțea aproape pitic. Părul blond îi era strîns într-un coc pe ceafă, iar sînii cu areole enorme, în perpetuă turgescență. se bălăbăneau în deschizătura cămășii descheiate.

— Sus ! mugi ea din nou.

Tînărul se sculă precipitat, înainte ca femeia să-l apuce de zgarda sa de sclav, smulgîndu-i pielea de pe toată circumferința gîtului.

— Ajută-mă să-mi trag cizmele !

Se execută, în genunchi. Erau cizme cu tălpi de lemn, excesiv de zgomotoase, pielea fiindu-le rezervată bărbaților ale căror ocupații războinice pretindeau tăcere și suplețe.

În clipa cînd dădea să se îndepărteze, Juvia îl imobiliză între coapse, cu un hohot de rîs tunător. Prins în menghina mușchilor pe care grăsimea încă nu-i atrofiase, se sufocă pe loc. Femeia se sufoca de rîs, cloncănind, răsturnată pe marginea patului, cu mamelele bălăngănindu-i-se. Nu era nimic de făcut. David știa că nu trebuie să se revolte dacă nu vroia să declanșeze o serie de pedepse în lanț. Strînse din dinți. Juvia se ridică. Strecurîndu-i mîna între picioare, și-o introduse în pantalonul tînărului chircit încă și îi înhăță cu duritate organele genitale. Gemu, provocînd ilaritatea gigantei. Știa ce urma să se petreacă. Îl va masturba pînă-l va face să juiseze, forțîndu-l apoi să iasă fără a-i mai lăsa timp să se schimbe. După aceea trebuia să traverseze toată unitatea, oferind ochilor tîlharilor pata cleioasă ce-i macula pantalonii la înălțimea pîntecului ; stîrnind, în trecere, mîrlănii și caraghioslîcuri.

— Ei. e bine ?

Îl chinuia, strivindu-i testiculele, smulgîndu-i părul pubisului. Cum el refuza să se slobozească, îl azvîrli pe podea dintr-o lovitură de cizmă în plin piept.

— Sînt prea bună cu tine ! Ia, mă întreb dacă n-aș face mai bine să i te las lui Colphe !

David fremătă. Era amenințarea obișnuită. Colphe era fratele Juviei, obez și uriaș ca și soră-sa, cunoscut mai mult pentru practicile sale homosexuale. Se sili să o implore.

Satisfăcută, îi trecu lesa și-l împinse spre ușă.

— Nu-ți uita uneltele !

Se aplecă pentru a apuca trusa grea din piele bătută în ținte, încărcată cu fierăstraie și rindele de tot felul. Ziua începea.

De trei săptămîni, trăia un veritabil supliciu. Așa cum prevăzuse, Sirce nu mai ieșise niciodată din palatul de fier. Se murmura peste tot că devenise favorita lui Rahid și că șeful jefuitorilor o acoperea cu bijuterii. O activitate febrilă domnea în inima clădirii, iar lui David nu-i luase mult să înțeleagă că se instala, cu ajutorul pieselor de recuperare, laboratorul atît de mult dorit, și de fiecare dată cînd vedea trecînd cîte o ladă cu sticlărie sau un sortiment de produse chimice, inima i se strîngea. Cît timp va reuși Sirce să creeze iluzia necesară ? Dacă nu obținea nici un rezultat, chiar aproximativ, Rahid n-avea să ezite nici o secundă pentru a-i tortura în cea mai crudă manieră.

De-abia înghițită Sirce în vizuina regelui hoților, situația lui David își pierduse orice caracter privilegiat. În cîteva zile, trecuse de la ospitalitate la o semi-detenție, apoi la sclavie pur și simplu. Foarte repede. gărzile îl abandonaseră în mîinile Juviei, care domnea ca stăpînă absolută peste sclavii capturați la întîmplare din unități. Se apucase să-l reeduce, alternînd măguliri și maltratări, privilegii și umilințe.

În trei săptămîni, învățase că nu reprezenta nimic, nimic altceva decît o jucărie de care ceilalți riscau în orice moment să se sature. Juvia îl coborîse la un stadiu unde demnitatea nu mai exista. Nu-și putea satisface nevoile naturale fără a-i cere permisiunea, ba mai mult, în majoritatea cazurilor, femeia cerea să asiste la operațiune de la un capăt la altul. În rest, destul de frecvent, nu-l autoriza să-și elibereze sfincterii decît ghemuit într-un loc public deosebit de frecventat la acea oră din zi.

Se putea considera fericit. Juvia s-ar fi putut arăta și mai crudă, intuia asta, și de asemenea încerca s-o mulțumească efișînd exact atîta supunere și revoltă cît să-i alimenteze interesul și apetitul. Nepreocupat decît să supraviețuiască, nu reușise să conceapă nici cel mai mic embrion de plan ; de altfel temuta temniceră îl supraveghea în permanență, mergînd uneori pînă la a-l ține în lesă ca pe un animal domestic.

Noaptea, dormea într-un coteț fără fereastră, izolat de restul prizonierilor, sau culcat cu genunchii la gură la picioarele patului Juviei, aceasta cel mai adesea cînd stăpîna făcea dragoste cu unul dintre căpitanii lui Rahid.

Clămpănitul tălpilor de lemn în spatele său îl readuse la realitate.

— La fabrică mai întîi ! comandă Juvia.

Traversară parchetul lustruit al bulevardului și pătrunseră într-un soi de hangar de unde se înălța o pulsație surdă însoțită cu intermitență de niște pîlpîieli albăstrii. O adevărată ceață de rumeguș îngroșa aerul și trebuia să-ți aperi gura și nasul cu o batistă dacă nu vroiai să te pomenești spart în două de accesele de tuse. Vreo zece sclavi lucrau, aplecați deasupra cazanelor de proliferare artificială. Metoda de producție a lemnului nu diferea prin nimic de cea a cărnii. Cîteva particule prelevate de pe un lăstar de arbust criogenizat erau plasate în incubație. Destul de repede, celulele vegetale începeau să se reproducă, să prolifereze. Seva se pornea să fiarbă ca o zeamă cleioasă, rînd pe rînd ascendentă și descendentă, brută și elaborată. Particulele se aglutinau din ce în ce mai rapid, umplînd cazanul ca o ciudată pastă rigidă. Procedeul permitea obținerea unui metru cub de lemn în două ore. Trebuia apoi să se extragă unul cîte unul blocurile de stejar pentru a le pune la uscat. Era o treabă periculoasă, căci seva care năclăia muchiile le făcea cumplit de alunecoase și totodată rebele față de orice manevrare. Se întîmpla destul de des ca o piramidă de uscare să se dărîme ca un castel din cărți de joc, zdrobindu-i sub avalanșa sa pe îngrijitorii aflați la muncă.

— Privește ! mugise Juvia în prima zi, împingîndu-l în fața unui bazin de multiplicare celulară. Tot timpul

trebuie să supraveghezi indicatorul de soliditate. Se poate ca celulele prelevate să fie mai mult sau mai puțin alterate în care caz o proliferare prelungită să nu facă decît să le slăbească și mai mult, și nu obții decît un lemn de calitate mediocră. De asemenea, nu încerca niciodată să depășești o producție de un metru cub, dincolo de asta fibrele își pierd orice soliditate, devin pufoase. Dublînd cantitatea, diminuezi tot pe-atît calitatea, e o axiomă pe care trebuie s-o ai mereu în minte. Trebuie să fabrici stejar, nu măduvă de soc !

De atunci, lucra patru, cinci ore pe zi în fundul hangarului. în groaznica duhoare de sevă caldă ce se înălța din aparate. Așadar, din acest loc își extrăgeau hoții de fier materialele necesare construcției și întreținerii unității lor. Lemn. Timp de două secole, mașinile cu care fuseseră înzestrați nu produseseră decît lemn, privîndu-l cu obstinație de orice element mai rezistent.

— Nu se poate spune că n-am încercat ! îi explicase Juvia într-o zi cînd avea chef de trăncăneală. Anumiți oameni de-ai noștri putuseră desigur să disimuleze cîteva bucăți de fier, dar cazanele refuzau să le facă să prolifereze. După aceea am înțeles că numai țesuturile vii se reproduceau în acest fel : carnea, legumele, zarzavaturile, dar nici un mineral. Cei mai învățați au încercat atunci să realizeze încrucșiări ale lemnului în ideea că s-ar putea obține, la o adică, prin grefe succesive, materii mai dure ca oțelul ; n-au produs decît curiozități : lemn pirofor, lemn spongios, stejar elastic, mai știu eu ce ! Orice-am fi făcut, eram bine și frumos condamnați la lemn. În sfîrșit, au apărut etrmitele. Și odată cu ele, libertatea...

David se găsea la picioarele piramidei de uscare. Juvia îl eliberase din lesă pentru a se întîlni la loc ferit cu unul dintre supraveghetori, dispunea deci de o oră sau două de repaus, în ciuda pericolului unei eventuale dărîmări, întreținerea reprezenta corvoada pe care o întîmpina cu cea mai puțină neplăcere. Era, în fond, locul unde se putea pălăvrăgi cu tovarășii de lanțuri fără a atrage de îndată fulgerele gardienilor. Aceștia din urmă, temîndu-se de o posibilă avalanșă, aveau obiceiul să se țină, prudenți, la distanță, lăsîndu-le prizonierilor toată libertatea de-a încălca regula tăcerii. Înarmîndu-se cu un cîrlig, începu să facă să alunece unul dintre blocurile de la baza stivei, un sistem vetust de cilindri dispuși pe sol jucînd rolul de covor rulant. Tot echipamentul era arhaic. absența metalului condamnîndu-i pe lucrători să se servească de scripeți din noduri de stejar și de corzi din fibră vegetală. Aici mai mult ca oriunde era preferabil să fii sigur pe mușchii tăi. Cel mai mic cîrcel, cea mai mică ezitare putea sta la originea unui carambol înspăimîntător.

— Salut ! șopti o voce gravă la stînga lui. Merge ?

David ridică mîna. Thory îl impresiona întotdeauna, cu pielea sa neagră și părul creț. Deși scund de statură, afișa o musculatură hipertrofiată despre care nu se știa dacă ar trebui să suscite admirația sau dezgustul. Se povestea pretutindeni că Rahid îi propusese să combată în rîndurile hoților de fier și că omul refuzase, cu riscul de-a-și pierde capul pe butuc. De-atunci, căpetenia tîlharilor îl condamnase la muncă silnică, în speranța de a-l vedea revenind într-o bună zi asupra deciziei inițiale. Dar nu era decît o legendă. Rahid n-ar fi riscat în viața lui ca un asemenea colos să-i facă umbră.

— Lemnul e din ce în ce mai cleios. mormăi africanul. Blocurile nu se usucă, putrezesc, simți mirosul ?

Seva ce se scurgea formase o adevărată baltă la baza piramidei, din care răzbătea o putoare demnă de mlaștini mai bune.

— Păzește-te s-o atingi ! gîfîi negrul. E în curs de fermentare. În scurt timp o să rezulte un clei vegetal foarte primejdios, capabil să cimenteze orice. Cîteodată gardienii se distrează badijonînd mîinile și picioarele unui prizonier, și sărmanul nenorocit rămîne țintuit de sol pînă vine cineva să-i decupeze pielea cu briciul !

Pentru David, seva viciată dovedea o mutație iremediabilă a lemnului. Undeva, mașina se dereglase și proliferarea artificială nu mai aglutina decît celule anormale. Cînd i se întîmpla să geluiască o scîndură cu rindeaua sa de silex nu se putea împiedica să scruteze suprafața semănată cu așchii. cuprins de-o angoasă surdă. „E încă viu!" se gîndea uneori, mîngîind conturul unei mobile. „O să se trezească! Astăzi sau mîine, dar o să se trezească..."

Lucră două ore, apoi Juvia veni să-l ia pentru turneul cotidian al micilor reparații. Pînă seara se preumblară din casă-n casă, oferindu-și serviciile fără a cere vreo retribuție. Acest curios drum din ușă-n ușă îl ajutase rapid pe David să-și verifice temeiul teoriilor. Peste tot, într-adevăr, se izbea de manifestări mărturisind supraviețuirea lemnului după tăiere și asamblare. Picioarele scaunelor continuau să crească, înălțînd din ce în ce mai mult șezutul deasupra solului. Seva, jucînd rolul unui straniu lichid cicatrizant. suda sertarele comodelor sau ale dulapurilor, reînchizînd sistematic rănile deschise cu fierăstrăul. Mobile grijuliu șlefuite își pierdeau progresiv formele pentru a se acoperi de scoarță sau a se ramifica în rădăcini complexe.

David trebuia să corijeze toate acestea, să taie picioarele scaunelor pentru a le readuce la lungimea potrivită, să raboteze mesele redevenite sălbatice, știind că remediul nu va fi decît efemer și că va trebui s-o ia de la-nceput a doua zi. I se dădea tot atît de puțină atenție ca unui animal domestic, lucru de care profita pentru a spiona conversațiile, adunînd informații.

O anume indispoziție domnea în unitate. Mutațiile, alterările cotidiene, nu scăpau nimănui. deși nu se vorbea despre ele decît pe ocolite. Pentru mulți, aceste tulburări ale ambianței făceau de dorit extensia rapidă a unui război teritorial, și nici nu putea fi vorba să se lasă să treacă șansa de evadare adusă de către termite. Nu se mai visa decît la plecare, la răspîndire. La peisaje noi.

În aceeași seară, Juvia — cuprinsă de o inexplicabilă deprimare — se puse pe băut. Cu o regularitate de metronom, goli pahar după pahar pînă la a treia sticlă, apoi căzu de pe scaun și se rostogoli sub masă. Neîncrezător la început, David nu-și părăsi colivia, temîndu-se de unul dintre acele vicleșuguri după care grăsana era atît de ahtiată. dar aspectul congestionat al chipului său și sudoarea ce făcea să-i sclipească sînii enormi îi puseră la îndoială reținerea. Prăvălită în mijlocul unei bălți de alcool de fabricație artizanală, bîiguia cuvinte fără șir. Cînd îi ridică pleoapele, femeia nici măcar nu-l văzu. Avu o scurtă secundă de ezitare, apoi se hotărî să treacă la fapte. Culese o butelie de vin din cămară, o bucată de pîine, mai multe felii de carne uscată și înfășură totul într-un pătrat de pînză.

Evident, nu putea fi nici vorbă să iasă din tabără. Santinelele stăteau de gardă de jur împrejurul îngrăditurii ca și în fața ușii Juviei. În schimb, desprinzînd o scîndură sau două, era ușor să se strecoare în dormitorul sclavilor și să-l găsească pe Thory, cu care încerca disperat să lege prietești de trei săptămîni încheiate, convins că un asemenea om nu-i va putea fi decît foarte folositor într-un viitor apropiat.

Cu bocceluța strînsă la piept, mută două scînduri din fundul remizei și se tîrî pe parchetul lustruit. În douăzeci de zile, era a doua sa expediție nocturnă. Nu i se dădea atenție, aproape totalitatea sclavilor compunîndu-se din copii abia ajunși la pubertate sau femei pe care simpla vedere a Juviei le teroriza. Singura ființă periculoasă se-ntîmpla să fie Thory, care noaptea era pus în lanțuri. De altfel, nu era deloc puțin mîndru de acest privilegiu și exclama de zece ori pe zi: „Fier! Îți dai seama? Risipesc fierul ca să mă țină prizonier! Adesea, cu cătușele mele, mă simt ca un prinț!"

Ajuns la înălțimea hambarului, căută un loc de trecere. În spatele lui, santinelele schimbau glume desfrînate. Planșeul relativ silențios nu-i trăda înaintarea. Găsi în sfîrșit un fel de trapă întîmplătoare prin care

supleţea sa îi îngăduia accesul. O căldură umedă domnea în interiorul clădirii. Mirosuri puternice, de sudoare şi urină, se răspîndeau într-o atmosferă de seră. Cei adormiţi zăceau împrăştiaţi pe pardoseală fără a respecta nici o ordine şi, preţ de-o secundă, avu impresia că descoperă un cîmp de bătălie, cu harababura sa de trupuri chircite la întîmplare, cum căzuseră. Copiii sughiţau în vis, femeile scînceau. Cîte un nume se înălţa uneori, gemut pe o notă vibrantă. David se ghemui, aşteptînd ca pupilele să i se deprindă cu întunericul. Nici vorbă să pornească orbeşte şi să calce pe mînă vreun om care să se trezească urlînd, provocînd în acelaşi moment năvala gărzilor.

După cîteva momente, un gîfîit cadenţat îl făcu să întoarcă atent capul. Un clinchet de lanţuri se suprapunea peste această răsuflare de luptător în plin efort, şi nu-i fu cîtuşi de puţin greu să-l localizeze pe Thory. Pentru moment, Hercules-ul era ocupat să o muncească plin de vigoare pe una dintre tovarăşele sale de nenorocire. Coapsele albe. destul de grase, încolăcite peste şalele lui contribuiau la a-i sublinia şi mai mult cutremurătoarea muscualtură. David îşi aşteptă rîndul. Relaţiile sexuale între sclavi erau încurajate, toată lumea ştia asta. Hoţii de fier contau pe acest mijloc pentru a-şi spori rîndurile. De-abia înţărcat, fiecare sugar era smuls de la sînul mamei şi încredinţat nevestei vreunui tîlhar care din acel moment îl creştea ca pe propriul ei fiu. Mai tîrziu i se ascundea cu multă grijă originea, astfel încît să facă din el un soldat perfect devotat comunităţii.

— Tu eşti ? şopti Thory, rostogolindu-se pe spate.

David confirmă şi-i întinse pachetul. Atletul se apucă să înfulece fără să mai aştepte. Scăldată în transpiraţie, fata nu se mişcase, sînii minusculi i se înălţau într-un ritm accelerat şi David ghici că era, fără nici o îndoială, foarte tînără. Thory îi abandonă o parte din merinde. şi-i făcu semn s-o şteargă.

— Eşti un tip ciudat, tu, observă el cu gura plină. De ce n-ai înghiţit singur toate astea ?

— Poate pentru că sînt ca tine ? Pentru că nu-mi plac prea mult hoţii de fier...

Negrul rîse din gît, cu o sonoritate stranie.

— Te-a lăsat baltă patroana ta, ai ? rînji el. Acum face pe frumoasa cu Rahid, vrăjitoarea care le porunceşte insectelor, iar tu nu mai exişti ! Într-o zi sau alta, Juvia o să-ţi găurească pielea, aşa că-ţi zici că pentru ca să-ţi faci valiza e de preferat să-ţi găseşti un partener corect... Nu ? Deasta mi te-nvîrteşti în jur de cinşpe zile ?

— Poate.

— Ce făceai înainte ?

— Gunoier la centrul de triere specializat în androizi. Şi tu ?

— Eu eram macagiu de produse alimentare. Repartizam în celula mea proviziile provenite de la unităţile de fabricaţie, şi de la un timp m-am săturat. Cînd au trecut termitele, am luat-o prin labirintul pereţilor. Îmi doream să mă duc să văd cum e afară. Ştii că începem să avem nu puţini hoinari de-a lungul tunelurilor ? Am vizitat un anumit număr de unităţi, după care m-au prins hoţii de fier. Asta-i... Ce-nvîrteai cu vrăjitoarea ?

— Întîmplarea, atîta tot. Crezi că avem vreo şansă să fugim de-aici ?

Thory ridică din umeri, făcînd să-i sune lanţurile.

— E riscant. Nu există decît tunelul, iar intrările sînt păzite fiecare de şase sau şapte gardieni înarmaţi.

Există un moment, apoi adăugă coborînd şi ai mult vocea :

— Totuşi, dacă vrei să mă asculţi, am face bine să nu-ntîrziem prea mult pe-aici. Am văzut lucruri care nu-mi spun nimic bun.

— Ce tot vorbeşti ?

O grimasă îi străbătu chipul întunecat.

— Nu ştiu dacă-i bine să-ţi spun. Trebuie să-ţi ţii gura !

Tăcu aproape un minut. jucîndu-se nervos cu verigile priponului.

— Vezi bîrna aia mare de-acolo ? suflă el în sfîrşit, aproape imperceptibil. Îndărătul ei e o crăpătură. Întotdeauna filtrează lumină, aşa că lipeşte-ţi ochiul de ea şi uită-te. Dar, mai ales, nici o vorbă !

Cu stomacul înnodat, David se ridică. Merse un moment în zig-zag printre trupurile adormite. Cînd mîinile i se așezară pe stîlpul plin de așchii, era transpirat tot. Thory spusese adevărul. Un fir de lumină gălbuie să prelingea printre scîndurile despărțite. Avînd grijă să nu scîrțîie parchetul, se apropie.

Era o sală întru totul asemănătoare cu cea în care se găsea Pe mese rulante, bărbați și femei goale păreau să aștepte. Culcați pe burtă și ținuți în poziția aceasta cu ajutorulî unor curele groase din piele, ofereau imaginea vie a neputinței. În fundul încăperii, un aparataj electronic dintre cele mai complexe emitea curioase semnale repetitive. Un omuleț în bluză albă se agita în mijlocul decorului, supravegheat îndeaproape de două santinele înarmate.

David îl văzu apucînd un bisturiu și incizînd rinichii unui cobai uman, trasînd un cerc perfect împrejurul implantului lombar. Imediat curse sîngele, inundînd fesele și coapsele victimei inconștiente. David înghiți dureros, căci observase, tîrîndu-se pe jos, o femeie ale cărei coate și genunchi erau carne vie. Avea capul ascuns într-o pungă de hîrtie opacă și se învîrtea în cerc ca un animal nebun. Puțin mai retras, un băiat de vreo zece ani, chircit, cu chipul ascuns în mîini, încerca disperat să se vire în interiorul unei lăzi de ambalaj răsturnate.

David se dădu înapoi dintr-un salt și fu cît pe-aci să lovească bîrna. O sudoare abundentă i se revărsa din sprîncene. Se forță să-și stăpînească respirația și i se alătură lui Thory care termina de golit butelia de vin.

— Ai văzut ?

David îngenunche. Cu tot zăduful locului, se simțea rebegit.

— Am văzut. Își negociază implanturile, în speranța .de-a deveni liber-călători... .

— Vrei să zici liber-invadatori !

— Cine e medicul ?

— Un tip pe care l-au capturat. Cobaii provin din sala asta. O să trecem și noi pe-acolo, dacă mai pierdem mult vremea. Ți-ar conveni să te fîțîi pe jos la nesfîrșit, ca un vierme tăiat în două ?

David nu răspunse, era copleșit. Ceea ce văzuse îi amintea în chip insuportabil de aberațiile întrezărite cu prilejul popasului în unitatea de producție lovită de legea presei.

— Dacă reușesc, gîndi el cu voce tare, se vor putea servi de lifturi pentru a porni la atacul etajelor superioare. or să se răspîndească, or să...

— Las-o baltă ! i-o tăie Thory. Nu vor reuși prea curînd, și asta mă neliniștește, pentru că le vor trebui nu puțini candidați la măcelărie. Trebuie s-o ștergem, bătrîne, sînt de acord cu tine. Încearcă să faci rost de ceva cu care să-mi tai lanțurile și-o să-ți spun eu ce-am în cap. Acum fugi. Nu merită osteneala să te descopere cineva.

David se supuse. Întoarcerea se efectuă fără complicații, cînd apăru în remiză, Juvia dormea încă. Reveni în coteț, cu un gol în stomac, provocat de neliniște și surescitare. Așadar înțelesese corect. Thory se dovedea omul situației. Prizonier de mai multă vreme ca David, avusese timp să coacă un plan de evadare realizabil. Cel mai greu, în prezent, era să intre în contact cu Sirce. Mestecă problema ore în șir, fără să reușească a găsi măcar umbra unei soluții. Cu puțin înaintea zorilor, adormi.

În zilele ce urmară, nesiguranța nu făcu decît să-i crească. Cum jefuitorii aduseseră dintr-una din expedițiile lor un tînăr blond cu trăsături de fată și piele de un trandafiriu delicios, David observă că Juvia zăbovea din ce în ce mai des pe lîngă noul sosit.

— Favoarea ți-e în scădere, mormăise Thory la picioarele piramidei. Grăbește-te. c-o să te-nlocuiască. Tinerelul îi face cu ochiul. În seurt timp, ai să te trezești legat pe masa laboratorului.

David lăsase să-i scape o obscenitate, dar știa bine că Thory avea dreptate. Acum, că Sirce părea complet cîștigată de uneltirile lui Rahid, el nu mai servea la nimic. Iar perspectiva de a se trezi paralizat, nebun

de amețeală sau incapabil să se țină pe picioare, îl îngheța de groază.

CAPITOLUL XIII

Cînd David reluă turneul micilor lucrări, a doua zi, fu pentru a afla că Juvia — nemaidorind să-l însoțească — îl abandona supravegherii unui gardian. Vestea avu efectul unei condamnări la moarte. Timp de mai multe ore gelui dulapurile. tăie picioarele scaunelor, într-o stare de prăbușire vecină cu stupoarea. În mai multe rînduri, santinela nu se abținu să-l facă să-și simtă pe propria piele delăsarea. Spre seară, în timp ce traversau strada pentru a reintra în lagăr, o femeie slabă îi strigă din pragul casei :

— Hei ! Egalizatorule ! Vino un pic pe-aici, picioarele meselor mele au rădăcini, iar scaunele au s-atingă curînd tavanul !

Soldatul nu se putu împiedica să bombăne, era grăbit să-și regăsească bivuacul pentru a înfuleca o bucățică iar perspectiva acestei amînări suplimentare îl deranja în cea mai mare măsură. Femeia observă și-l bătu pe umăr.

— Nu fă mutra asta. militarule ! Am vin, tutun și carne afumată. Medicamente excelente pentru a face să-ți treacă timpul, din cîte se spune !

Pătrunseră în cabana viermănoasă. David îngenunche pentru a scurta apendicele năclăioase de sevă ale unui scăunel devenit în chip curios verde.

— E ca și cum lemnul nu s-ar putea hotărî să moară, observă femeia în spatele lui.

Apoi o auzi făcînd să sară dopul unei sticle. Încălzit de vin, gardianul nu întîrzie să devină întreprinzător. David nu se întoarse, indiferent față de strigătele înveselite ce se auzeau, din ce în ce mai dese.

— Ei, tu ! mormăi matroana nu sta-nfipt acolo, du-te-n pivniță, am juma de duzină de scaune care te-așteaptă !

Și, în momentul cînd începea să coboare scara, o auzi șoptindu-i santinelei : „În sfîrșit, singuri !“ Boxa ce servea drept debara era cufundată în obscuritatea cea mai totală. Necunoscînd locurile, pipăi în căutarea întrerupătorului. Deodată, în timp ce degetele i se plimbau pe scîndurile noduroase ale peretelui, o mînă răcoroasă i se așeză pe încheietură. Tresări.

— Nu striga ! șopti glasul Sircei. Paznicul nu trebuie să bănuiască nimic.

— Dar femeia ?

— E de acord. Am cumpărat-o. Se teme de mine, mă ia drept vrăjitoare. Rahid mă supraveghează zi și noapte, n-are încredere.

— Termitele ?

— Fiasco complet. Aparatura pe care mi-au furnizat-o e învechită sau nu chiar aici. Aranjează-te să treci mîine. funcționează. N-am reușit să provoc mutații nici măcar unei singure insecte. Rahid e la capătul răbdării. Nu mai crede deloc în știința mea. Și tu ?

— Nimic bun. Știi că fac experiențe de neutralizare a implanturilor ? Risc serios să intru și eu în joc nu peste mult...

Rahid mă supraveghează zi și noapte, n-are încredere.

Toate astea devin foarte periculoase. Al vreun plan ?

— Poate. Mi-ar trebui ceva cu care să-i vin de hac unui lanț cu verigi groase.

— Simplu. Am să-ți las niște acid chiar aici. Aranjează-te să treci mîine Dar nu trebuie să întîrzii, ascendentul meu asupra femeii ăsteia e destul de fragil, se poate răzgîndi dintr-o zi în alta...

— O cunoști bine ?

— E servitoare la palat. I-am dat bijuterii făcînd-o să creadă că vreau să mă culc cu tine. Nu trebuie să bănuiască nimic. O să te cheme mîine seară la fel ca azi, dar grăbește-te, nu mai sînt cîtuși de puțin credibilă, iar dizgrația ta e, probabil, legată de-a mea.

Simți gura tinerei femei atingîndu-i-o pe-a sa preț de o secundă.

— Du-te ! Șopti ea. Cînd totul va fi gata, lasă-mi aici un mesaj. Un bilețel dulce, neînchis, cu ora întîlnirii. Nu te teme să te-arăți pătimaș, se presupune că trăim o mare idilă...

David luptă cu scurta strîngere de inimă care îi străbătuse pieptul și reveni în bucătărie. La intrarea sa, fe-

meia cea slabă și paznicul se aranjară precipitat.

— Haidem, mergem ! bombăni tîlpentru a salva aparențele, și-l împinse afară fără menajamente.

O nouă neplăcere îl aștepta în lagăr. De-abia trecuse pragul țarcului, și temnicerii din schimb îi dădură de știre că Juvia nu-i mai dorea compania. Înainte să fi avut timpul de-a deschide gura, îl și aruncaseră în interiorul hambarului printre prizonierii rari și istoviți.

Thory îl privi cum se ridica, rînjind.

— Gata, concediat ? Muntele de grăsime ți-a găsit un înlocuitor mai blond și mai roz, din cîte se zice !

— Taci, i-o reteză sec David, vei fi scăpat de lanțuri mîine seară, acum o să trebuiască să arăți ce știi să faci.

Instantaneu, negrul deveni serios.

— Adevărat ? Ai resurse, bărbate ! Da' n-o să te dezamăgesc. Ai să vezi mîine. Pînă atunci, dormi sau ia-ți o fată. Ești prea încordat.

Și, însoțind vorba cu gestul, trase spre el o femeie cu pielea lăptoasă, înstelată de pistrui. David se întoarse. Petrecu o mare parte a nopții bătîndu-se cu puricii ce-l asaltau în regimente întregi și nu-și găsi somnul decît în zori, blestemînduse că nu urmase sfaturile lui Thory.

Puțin mai tîrziu, cînd coloana lua drumul fabricii, Hercules-ul se strecură în rînd cu el.

— Începînd din clipa asta cască ochii și urechile ! șopti el cu fața în jos. N-am să-ți pot explica de zece ori în șir, și cînd ajungem la mlaștini o să-ți dau o bucățică de lemn groasă cît un dop. Fărîmițeaz-o și fă-o să prolifereze, îmi trebuie cel puțin trei cuburi. Pe urmă o să le însemnezi cu cîrligul, ca să le pot recunoaște ușor. Înțeles ?

David încuviință în liniște, cu toate că pofta de-a pune întrebări îl ardea la limbă. Ajuns sub hangar, Thory profită imediat de inevitabila gîlceavă legată de împărțirea sarcinilor pentru a se trage la distanță prefăcîndu-se că urinează. David observă că, de fapt își strecura mîna între două rulouri de frînghie și trăgea un căuș din pămînt ars umplut cu apă. Un minut mai tîrziu, butașul umed era în palma tînărului. Îl fragmentă rapid cu vîrful unui silex și umplu cupela unde aveau obiceiul să dispună firimiturile lăstarilor destinați proliferării celulare. Lucrătorii se aprovizionară fără să observe, măcar, substituția și, după o oră, primele blocuri se aglutinau pe fundul cazanelor de reproducere accelerată. Nimic nu le deosebea de lemnul obișnuit decît poate un miros sensibil mai agresiv, dar nimeni nu păru să se supere. David transpira cu broboane mari, și rumegușul ce i se lipea de pielea umedă sfîrșise prin a-i da o înfățișare pufoasă, friabilă, total ireală. Mașinile încetară în sfîrșit să murmure. Cuburile fură extrase, șiroind de sevă, și depuse pe covorul rulant. La trecerea pe lîngă el, tînărul le zgîrie adînc în formă de cruce mare cu ajutorul cîrligului său de lemnar. Vocea gravă a lui Thory se înălță deodată, perfect naturală. David înțelese că i se adresa paznicului ce făcea oficiul de contramaistru.

— Cam mult lemn uscat, șefu ! zicea el. Ar trebui să-l mutăm ca să facem loc...

— O.K., mormăi celălalt, vizibil fără prea mare interes. Ia un căruț și împarte-l pe locurile de rezervă.

David își reținu un surîs, căci înțelesese unde vroia să ajungă negrul.

— Ei tu ! strigă Thory, apropiindu-se de el. Vino să m-ajuți !

Fu adus un cărucior hodorogit, tras de un cal căruia-i ieșeau prin piele toate oasele. Thory supraveghe încărcarea, avînd mare grijă să amestece și cuburile proaspăt aglutinate.

— Ai înțeles ? șopti el făcînd cu ochiul. Ceea ce tocmai ai aglomerat e lemn pirofor ! Păstrez butașul de peste-un an. O să le repartizez în toate rezervele de scînduri din unitate, bine afundate în scobiturile stivelor. Cînd seva se va fi evaporat complet, au să ia foc, declanșînd incendii gigantice în toate cele patru colțuri ale etajului. Vor trebui cam patruzeci de ore pentru ca fibrele să atingă stadiul igniției, iar nouă nu ne va rămîne decît să exploatăm panica...

David înclină capul, impresionat.

Thory tocmai inventase adevărate bombe incendiare naturale.

— Nu uita, pentru lanț ! șuieră atletul sărind pe capră.

David îl privi îndepărtîndu-se cu un amestec de teamă și excitație.

Mai lucră un moment la baza piramidei, apoi gardianul care-i fusese atașat după trădarea Juviei veni să-l ia în turneul micilor lucrări.

— E pentru ultima oară, băiete, se hlizi soldatul. Începînd de mîine, ești afectat în permanență la hagar. Noul protejat al Juviei o să-ți ia locul la pilirea picioarelor de mese. Ai să-ți regreți gealăul, cu siguranță ! Mai ales cînd o să te afli pe piramida de uscare !

David își strînse trusa de scule. Parcursul se efectuă ca de obicei.

În momentul cînd erau gata să reintre în lagăr, femeia cea slabă ieși dată, temnicerul nu se lăsă rugat. în pragul casei și-i strigă. De astă dată, temnicerul nu se lăsă rugat. Zece minute mai tîrziu, David se găsea în pivniță. O lampă mică strălucea pe un gheridon, încercuind cu pata sa galbenă o foaie de hîrtie, un plic și un creion scurt. Trebuia să se grăbească. Umezind mîna pe vîrful limbii, se lansă în scrierea unui răvaș destul de incoerent, amestecînd jurăminte de amor pasionale și aluzii erotice. Își încheie biletul cu o frază-mesaj, singura care trebuia să-i rețină Sircei atenția : „...Mîine la miezul nopții, o să mă fac să juisez gîndindu-mă la pivnița asta unde te-am iubit atît de mult. Fă la fel, și vom fi aproape reuniți."

I se spusese că prizonierii nutreau adesea acest gen de fantasme și spera ca latura fără perdea a declarației va fi de ajuns ca să mascheze conținutul real : „Mîine la miezul nopții, în acest loc !" Îndoi hîrtia, o strecură în plic abținîndu-se să-l lipească, astfel ca servitoarea să se poată asigura că nu se țesea nici un complot pe la spatele ei.

Ca să termine, scotoci debaraua de jos și pînă sus în căutarea flaconului de acid promis. Îl găsi ascuns sub o grămadă de cîrpe mucegăite. Era o butelcuță de sticlă foarte groasă, pe jumătate plină cu un lichid gălbui, care purta mențiunea „Acid sulfuric". O înfășură grijuliu într-o bucată de pînză și o puse în buzunar, rugîndu-se ca nimănui să nu-i vină ideea să-l îmbrîncească, după care reveni în bucătărie.

Pe cînd era dus înapoi în lagăr, își lăsă privirea să lunece prin împrejurimi, întîrziind mai cu seamă asupra enormelor stive de lemn care, din loc în loc, jalonau peisajul.

De astă dată, i se confiscă trusa înainte de-a-l încuia în dormitor.

— Altu' are nevoie ! graseie gardianul scuipîndu-i la picioare.

Thory aștepta, întins pe salteaua sa, cu gleznele și încheieturile mîinilor încătușate ca în fiecare seară.

— Ai ce trebuie ? șopti el în clipa cînd David îngenunchea.

— Da, și tu ? A mers ?

— Nici o problemă, mîine între miezul nopții și ora trei carnavalul va fi în toi.

— Ești sigur de orar ?

— Practic, da. Eram de față cînd ticăloșii ăștia de hoți de fier experimentau lemnul pirofor. Așa am și putut să fur o bucată. Am păstrat-o în apă zi după zi, așteptînd momentul cînd să mă servesc de ea. Ocazia, păi nu ? O să fie o petrecere strașnică, micuțule ! Focurile iadului !

Se ambala. David trebui să-l împingă la mai multă moderație.

— Și gărzile din fața tunelului, te-ai gîndit ?

Negrul ridică din umeri.

— Totul o să ardă, casele, podeaua, o să fie cea mai grozavă panică. Gărzile vor fi primele care să sară în tunel, n-o s-avem decît să fugim pe urmele lor.

— Sper că ai dreptate.

— *Am* dreptate. Mai bine vorbește-mi de lanțuri.

David îi arătă flaconul și-i explică felul cum trebuia să-l folosească. Hotărîră să-l ascundă într-o gaură a parchetului și să-l acopere cu paie. De cum se dădu stingerea, tînărul se precipită peste femeia cea mai apropiată și făcu dragoste cu ea ca un posedat. Era singurul mijloc pe care-l găsise pentru a-și interzice să gîndească pînă în zori.

Toată ziua următoare așteptă zadar-

nic un semn de la Sirce. Simpla idee că poate mesajul nu fusese transmis îl arunca în transă. În ce-l privește pe Thory, acesta afișa un calm imperturbabil. În ajun își detaliase perfect planul de acțiune "

„De cum a izbucnit incendiul, fugim s-o întîlnim pe vrăjitoarea ta în pivnița cabanei. Aduni tot ce se poate bea sau mînca, iar eu am să-ncerc să găsesc o armă : cuțit, măciucă, orice. După aia, fiecare pentru sine. N-o să mă las încetinit de-o femeie. O duci pe propria ta răspundere ; ne-am putea foarte bine lipsi de ea. Să fie foarte clară treaba asta, între noi : n-am să v-aștept !"

David nu socotise util să înceapă o polemică. De-atunci, număra orele, aruncînd priviri frecvente în direcția rezervelor de lemn ale căror umbre trapezoidale acopereau pe alocuri grosolanele case din scînduri.

Căderea nopții întîrzie mult. De cum fură stinse luminile, se puseră pe treabă, manipulînd flaconul de acid cu infinite precauții. Lichidul sfîrîia pe verigi, răspîndind un fum înțepător ce-i făcea să le amenințe pentru a le face să tacă. În pofida călușului cu care-și acoperise fața, David simțea emanațiile acide înțepîndu-i gîtlejul cu mii de ace. Ochii îi plîngeau și nu-și mai distingea foarte clar mîinile. Thory înjură cînd o stropitură devoră salteaua la numai cîțiva centimetri de brațul lui. Sudoarea făcea să-i lucească torsul ca un bloc de bronz și un tremur spasmodic îi agita pectoralii la intervale regulate. David nu mai vedea decît acest tic, această crispare musculară a tendoanelor retractîndu-se sub piele, această dublă umflătură striată din care răsăreau mameloanele cu sfîrcurile lor pe care tulburarea le făcea să fie turgenscente. Ultima verigă cedă în sfîrșit.

— Al naibii truc ! turbă negrul îndepărtîndu-se prudent de lanțul ale cărui extremități sfîrîiau încă.

— Ce oră e ? se interesă David.

— Mîezul nopții, tocmai s-a schimbat garda. Degajează scîndurile, o să se bășească imediat, depozitul de lemn e la mai puțin de-o sută de metri.

David se activă, și în cîteva minute o deschizătură se desenă la nivelul solului. Culcîndu-se pe burtă, își scoase capul în exterior. De cealaltă parte a îngrăditurii santinelele flecăreau ca de obicei, rezemîndu-se molatec în arme : țepușe întărite sau lănci cu vîrf de os. Unii arborau cu mîndrie pumnale din fier. Doi sau trei, arcuri de o precizie redutabilă.

Rămase astfel o bună jumătate de oră, luptînd contra anchilozei, încordîndu-și ochii pînă la durere. Cînd amorțeala îi ajunse la umeri, reveni. Dormitorul era plin de șușoteli nervoase ce țeseau o muzică de fond imposibil de înțeles. Aproape toate femeile erau treze, copiii își trăgeau pe nas lacrimile fără a îndrăzni să se plîngă mai mult. Toți simțeau că se petrece ceva anormal. David se întrebă ce-avea să se-aleagă de ei în minutele următoare.

— Întoarce-te să vezi ! comandă Thory. Gîndești prea mult.

Ascultă și-și reluă poziția inițială. Se simțea bine. Nu lipsi mult să-și lase obrazul pe podea adormind fără dificultate. Gîndindu-se la drumul parcurs de cînd părăsise centrul de curățătorie, se simțea într-adevăr epuizat. La ce bun să fugă iar și iar ? Nu avea destulă energie pentru a continua această viață de fugă perpetuă. Gîndurile fură întrerupte brutal de o aprindere formidabilă care străpunse noaptea. Avu impresia că un fagot gigantic trosnea în flăcări, apoi limbile de foc urmară la verticală, lingînd plafonul. Se vedea ca în plină zi, jerbe de scîntei pîrîiau din toate părțile, făcînd să plouă peste casele din împrejurimi un miriad de tăciuni aprinși rotitori. Un concert de urlete salută spectacolul.

Thory se ridică în picioare, cu brațele înălțate, simulînd groaza.

— Foc ! urlă. Foc ! O să ardem de vii ! Ieșiți ! Ieșiți repede !

Reacția nu se lăsă așteptată. Prizonierii se năpustiră asupra ușii într-o cordonare perfectă, lovind în panoul de lemn cu energia disperării. Sub apăsare, balamalele cedară și șuvoiul uman se revărsă în curte, călcînd în picioare gardienii loviți de stupoare.

— Acum e momentul, repede !

David se propulsă spre exterior din toată viteza coatelor, cu Thory în urma

sa. Continuînd să se tîrască, fugiră spre casa Juviei în care se strecurară cu ajutorul trapei amenajate de David cu două săptămîni mai devreme. Giganta nu era acolo ; înarmată cu un bici, li se alăturase paznicilor din curte şi încerca să îndiguiască valul fugarilor cu lovituri grele de curea. Gîndindu-se la ce făceau, David lupta contra unei scîrbe neaşteptate. În cameră, adolescentul trandafiriu şi gol trona în mijlocul patului răvăşit. La vederea lui Thory, scoase ţipete de spaimă şi uriaşul trebui să-l reducă la tăcere cu o lovitură de antebraţ de-a curmezişul gîtului.

— Trebuie să trecem strada ! gîfîi negrul. Atenţie, poate să fie o santinelă în faţa uşii !

Acolo, însă, nu era nimeni, un al doilea focar tocmai se declanşase, confuzia ajungînd la culme. Fumul se abătea spre sol unde stagna într-o ceaţă de funingine. Nu se mai vedea nici la cinci metri. Se aruncară de-a latul şoselei, fugind ca săgeţile spre cabană. Uşa din capul scărilor se deschise fără dificultate. Femeia cea slabă zăcea întinsă cît era de lungă, cu un cuţit de os ieşindu-i din omoplatul stîng. Thory fluieră printre dinţi, vag admirativ.

— Eficace, vrăjitoarea ta !

Sirce apăru, ţinînd doi saci de pînză grosolană vizibil încărcaţi cu provizii.

— Vroia să dea alarma . N-am putut face altfel, explică ea pe un ton rece. Iată, am luat ce-am găsit. Trei zile de hrană, dacă ne raţionalizăm.

Lucirile dansante ale incendiului invadaseră încăperea, deformînd chipurile şi obiectele. David fu conştient că se desprindea de realitate şi făcu un efort pentru a ieşi din hipnoză. Thory golea sertarele ; alese două cuţite de os, îi întinse unul lui David şi arătă spre exterior.

— Nu trebuie să mai aşteptăm. Plec înainte. Fumul o să ne ascundă, dar nu vă rătăciţi. Intrarea în tunel e la capătul străzii... Drept înainte.

Se înarmă cu o traistă, o prinse bine pe umăr şi schiţă un gest cu mîna. Înainte ca David să fi avut timpul de-a spune ceva, deschisese uşa şi plonjase în volutele negre ce înecau jumătate din peisaj.

— Haide ! strigă Sirce.

Ieşiră pe peron, mascîndu-şi feţele cu palma. Căldura era insuportabilă, focul vuia în toate cele patru colţuri ale unităţii şi podeaua străzilor ardea, izgonind o gloată terorizată ce fugea în dezordine, călcînd în picioare femei şi copii.

— Nu va dura mult, gîfîi Sirce, lemnul e îmbibat de sevă umedă. De cum se vor fi consumat rezervele de scînduri, incendiul o să regreseze.

Avea dreptate, deja tăciunii ce plouau peste acoperişurile caselor se stingeau în cea mai mare parte. Fibrele umflate de umezeală refuzau să propage incendiul. Tuşind de li se rupea pieptul, o luară la fugă pe urmele lui Thory.

David alerga, sfîşiat de teama că va vedea ivindu-se în ultima secundă groaznica siluetă a Juviei. I se părea că nu se putea întîmpla altfel. O adevărată viermuială umană convergea spre periferiile oraşului. Lăsîndu-se pradă panicii, locuitorii cartierelor mărginaşe se aruncau spre singura cale de salvare posibilă : tunelul. Deci Thory nu se înşelase, totul era să ajungă înainte ca oamenii să-nceapă să se omoare între ei pentru a pătrunde în galerie şi ca un morman de cadavre strivite sub tălpi să nu bareze definitiv drumul.

Sirce încetini pentru a se menţine în rînd cu el. Fură deodată depăşiţi de către calul fabricii. Bietul animal, înnebunit de flăcări, fugea în toate direcţiile, mugind ca un diavol, cabrîndu-se de cum se apropia cineva. Se opri în plin mijloc al unei intersecţii, privind mulţimea cu ochi sălbatici. Apoi, după ce răzui solul cu copita, atacă rîndul întîi al fugarilor. Refluxul degeneră într-o învălmăşeală monstruoasă. Bărbaţi şi femei se răsturnau precum popicele, antrenîndu-şi în cădere vecinii. În cîteva secunde, toţi cei ce se găseau în picioare se rostogoliră în grămadă cu un concert de ţipete şi imprecaţii.

David sări înapoi, trăgînd-o pe Sirce de mînă.

— Trebuie să trecem pe la fabrică ! urlă el între două accese de tuse. Putem înconjura piaţa fără a risca să fim prinşi în mulţime !

Sirce încuviință. În timp ce se angajau pe-o străduță, David se întrebă dacă Thory putuse trece sau se afla înghițit în mareea umană ca o muscă în dulceață. Deasupra lor plafonul era de un negru uniform și palele murdărite ale ventilatoarelor nu mai reușeau să evacueze convenabil fumul. „O să murim asfixiați!" își spuse David luptînd totodată să-și alunge din cap acest gînd. Se repeziră în fabrica goală, lovindu-se de scînduri și mașini. O vibrație surdă agita bîrnele într-un freamăt continuu născut din sutele de picioare ce izbeau planșeul într-o goană disperată, se răspîndea în construcțiile învecinate ca o undă de șoc pe suprafața unei tobe.

David nu își dădu seama de pericol decît în clipa cînd piramida se nărui ca un castel din cărți de joc. N-avu timp nici măcar să strige un avertisment, îngrămădirea de cuburi din lemn se transformă în avalanșă, măturînd cărucioare, materiale, mașini, pulverizînd gardurile pentru a se revărsa pe străzile apropiate într-un carambol înfiorător. Un nor de țăndări ciuruiră aerul, o salvă de așchii sfîșiară hainele tuturor celor ce se găseau în bătaia lor. David se rostogoli, peste cap, la adăpostul unui cazan de proliferare accelerată fără să știe măcar ce făcea. Un singur gînd i se învîrtea în cap : „SIRCE !"

O văzu de cum ieși iar, odată trecută furtuna. Un nemaivăzut maldăr de bușteni îi acopereau trupul, înmormîntîndu-i-l sub mai multe tone de lemn. Doar capul și umerii depășeau marginea acestui tumulus, intacte. Restul era, după cît se putea vedea, zdrobit, redus la stadiul de pulpă informă. Timp de-un lung minut fu incapabil să schițeze o singură mișcare, apoi realiză faptul că Sirce îl chema.

— David ! Repede ! David !

Se aruncă lîngă ea. Ochii tinerei femei nu-și pierduseră nimic din vivacitate.

— David, strigă ea cu o voce doar cu puțin mai slabă decît de obicei, n-am timp să-ți explic, nu încerca să înțelegi : *taie-mi capul !*

Tînărul dădu înapoi, ca și cum ar fi suferit un șoc electric.

— Te implor ! se lingușì ea, scoate cuțitul. Sub glotă vei simți o scobitură, o înnăditură. Înfige lama și taie plastiderma. Nu mai am trup, e singura soluție.

David îngustă ochii, izbit de înțelegere.

— Dar ești... robot !

Sirce bătu din pleoape.

— Da. Un android ultra-perfecționat dotat cu toate strategiile de simulare posibile. Dar n-avem acum timp să discutăm. Ia-mi capul, poate supraviețui două zile grație alimentării autonome. Încă te mai pot ajuta. Repede, Altfel n-o să mai ajungi niciodată în galerie !

Într-o stare vecină cu somnambulismul, David își trase de la centură cuțitul de os dat de Thory. Cu buricele degetelor, pipăi pielea artificială, căutînd îmbinarea vertebrelor metalice. Cînd împlîntă lama, un șuvoi de sînge țîșni din rană, inundîndu-i cămașa. Îi trebui toată stăpînirea de sine ca să n-o ia la fugă urlînd.

— Nu-i nimic, comentă Sirce, simplă simulare de bază, concepută pentru a acredita ideea că sînt femeie adevărată. Sîngele, de altfel, e sînge uman veritabil, stocat sub presiune. Vezi, dar, cît de departe poate merge înșelăciunea. Grăbește-te !

Cu degetele tremurătoare, descrise un arc de cerc cu pumnalul. Capul cu păr mătăsos se desprinse fără dificultate. Îl apucă în ambele mîini și-l vîrî în sac evitînd să-l privească. Un vid uriaș se căscase în el. O ruptură pe care o știa deja iremediabilă. Un robot ! Șterse mașinal lama cuțitului de mînecă. Fire electrice, ploturi de contact, țîșneau din gîtul retezat în mijlocul unei spume purpurii cu miros fad.

Vocea tinerei femei răsună din traistă, puțin înăbușită de stofa grosolană:

— Nu trebuie să întîrzii, o să-ți explic mai tîrziu. Am să-ți fac dezvăluiri. Un mesaj pe care să ți-l transmit, dar pentru moment nu te gîndi decît la viața ta !

Ieși din hangar cu pași de automat, surd la zgomotele străzii, la tumultul fugii generale. Se petrecuse ceva ce-l ținea prizonier de cealaltă latură a realității Nu crezu s-o poată lua la

fugă, apoi muşchii îşi regăsiră suplețea şi se avîntă în mulțime.

Alerga, lovindu-i alternativ cu ambele mîini pe toți cei ce i se puneau în cale amenințînd să-i încetinească goana. Vreo zece oameni se agățaseră de calul fabricii şi încercau să-l răstoarne, dar animalul se ținea bine, zvîrlind din picioare cu energia disperării. Fără intervenția nesperată a acestuia, David n-ar fi putut depăşi niciodată masa fugarilor. Calul alerga, cu gura larg deschisă, nechezînd de spaimă şi furie, cu douăzeci de pumni încleştați de coamă. O măciucă se prăvăli, o țepuşă străpunse pieptul descărnat. Uriaşul trup se rostogoli peste mulțime, lovind din copite, strivindu-i sub el pe cei ce-l uciseseră.

În aceeşi clipă, David zări intrarea tunelului. Ieşeau de-acolo ecouri de cavalcadă, strigăte de uşurare deformate de rezonanță. Grăbi pasul, cu inima bătîndu-i nebunește, cu plămînii în flăcări. Capul Sircei îi izbea şoldul, şuvițe de păr scăpau prin gura întredeschisă a traistei. Se simțea ca un profanator de cadavre, ca un hoț de spînzurați, fugind cu macabra sa pradă pe umăr. Nu mai vroia să se gîndească, dorea să uite. Da, să-şi uite decepția, înşelătoria căreia îi căzuse victimă şi frica de singurătatea ce urma, pe care o simțea deja crescînd în el. Ce va fi de-acum înainte furnicarul, fără Sirce ? Periplurile în lungul tunelurilor, fără Sirce ? Etapele...

Alungă nodul dur ce-i bloca beregata şi sări în galerie ca un om care se aruncă în gol. Văpăile incendiului zugrăveau tunelul în roşu. Sări în mijlocul fugarilor înspăimîntați, cu coatele sus şi capul dat pe spate. Nu-şi mai simțea limitele trupului, anesteziat în chip straniu. I se părea c-ar fi putut fugi astfel zile în şir fără a-şi trage răsuflarea. Şi, pe şold, sacul lovea, lovea...

CAPITOLUL XIV

Tunelul era plin de-o gloată invizibilă şi haotică, o armată de somnambuli avansînd cu brațele întinse. Întunericul vîjîia de şuşoteli neinteligibile, şi la fiecare doi paşi degete umede îți pipăiau fața, pieptul, în speranța unei posibile identificări. David se degaja din aceste îmbrățişări cu mişcări nervoase, şi se avînta, cu umărul ca o probă, despicînd mulțimea trupurilor ezitante. Se grăbea să ajungă departe, să regăsească singurătatea galeriilor, să plonjeze în inima peretelui ca în sînul unei ape negre. Deja umbra era populată de murmure : „Focul s-a stins", „Incendiul e învins ! Nu mai e nici un pericol !" Lucirea purpurie care luminase tunelul în primele minute ale fugii îşi pierduse rapid din intensitate. Scînteierea dansîndă a rugului, care-i înzestra pe cei scăpați cu chipuri de spectre, slăbise încet, lăsînd locul tenebrelor peretelui. Dintr-o dată fugarii renunțaseră la goana lor orbească pentru a se imobiliza umăr la umăr, pădure de obstacole omeneşti printre care David ocolea pe dibuite, atrăgîndu-şi injurii şi imprecații atunci cînd mîinile sale pipăiau din neatenție un sîn de femeie încă umed de transpirație sau organele genitale ale cîte unui bărbat pe care panica îl azvîrlise gol în cavalcada febrilă a galeriei.

— Hei, îi strigă careva în ureche, te-nşeală simțurile ! Trebuie s-o iei înapoi, altfel o să te-afunzi în perete !

David grăbi pasul fără a răspunde, temîndu-se în orice clipă că va fi înşfăcat şi tras spre înapoi. Nu era nevoie de prea mult : un imbecil care să-şi scapere bricheta, un soldat care, venindu-şi în fire, să apese butonul lanternei agățate la centură, şi...

Înainta, cu dinții sudați, insinuîndu-se ca o anghilă printre torsuri, şolduri, pe care valul refluxului le făcea clipă de clipă tot mai apropiate unele de altele, tot mai compacte...

— Un-te duci ? Ei, întoarce-te, nu mai e nici o primejdie !

Degete i se agățau de haine, căutînd să-l rețină. Se degaja fără violență, încercînd disperat să nu trezească bănuieli. Un moment crezu că nu va putea lupta contra şuvoiului, că mulțimea în marş îl va face prizonier în plasele ei, readucîndu-l la punctul de plecare, aruncîndu-l spre lumină. În cele din urmă trebui să muşte şi să lovească pentru a se degaja din turma dintr-o dată reconstituită.

Cînd se regăsi singur în centrul tunelului, cămașa îi era leoarcă de sudoare. Începu să alerge pînă i se tăie respirația, și un junghi îl aruncă la pămînt. Atunci, abia, apăsă întrerupătorul lămpii de buzunar, luminînd pereții înnegriți cu un halou galben și tremurător. Își lăsă sacul să lunece de pe umăr, și luă capul Sircei între palme, așa cum ar fi făcut cu o fată adevărată. Imediat, realiză că plastiderma era rece, iar carnea altădată moale recăpăta consistența cauciucului.

— Nu mai sînt irigată, șopti femeia, ghicindu-i gîndurile. Mă voi întări, apropiindu-mă cu fiecare zi tot mai mult de stadiul de manechin.

David deschise gura, dar întrebările i se învîrtejeau în creier fără a reuși să găsească drumul conștiinței limpezi. Resentimentul avu, în cele din urmă, cîștig de cauză...

— M-ai înșelat ! șuieră el printre dinți. M-ai prostit de la-nceput pîn-la sfîrșit ! Totuși... ți-era frig cînd mi-era frig, foame cînd mi-era și mie. Sufereai cînd sufeream și eu. Ți-am văzut frica în ochi, sudoarea pe trup după ce făceai dragoste. Plîngeai, țipai ! Și...

Sirce schiță un surîs de scuză.

— Simplă tehnică imitativă, făcu ea cu o curioasă voce metalică. Simulam, copiindu-mi atitudinea după a ta. Waldo avea dreptate, am fost înzestrată cu o gamă de strategii practic nelimitată. Îmi era de-ajuns să-ți analizez secrețiile corporale ca să-ți cunosc sentimentele de moment : transpirația, undele de teamă emise de creier, absența vitaminei C în organism, gradul de stress. Mîna mea pe fruntea sau pieptul tău îmi comunica imediat elecetroencefalograma, electrocardiograma... Ce să-ți mai spun ? Fiecare analiză contribuia la determinarea tipului de strategie adecvată. Așa că îmi era frică, îmi era foame, somn, sete... Îți reproduceam gesturile, angoasele, în funcție de schema feminină ce-mi regisa programul. Te-am mințit pentru că misiunea mea consta în a te observa, a te sonda și, eventual, a te convinge.

— A mă convinge ?

— Da, David. Sînt o sticlă aruncată în mare, nimic altceva. Un mesaj în derivă așteptînd să fie citit și înțeles. Cînd complotul a fost descoperit, conjurații au înțeles imediat că nici unul dintre ei nu va scăpa, astfel că și-au imaginat confecționarea unui soi de arcă ambulantă, închizînd în circuitele ei de memorie toate cunoștințele științifice. Teoriile lor privind exteriorul, observațiile asupra orașului-cub, puterea, secretul fabricării termitelor, formulele de mutație, etc., etc. Vroiau ca această arcă să treacă neobservată, așa că i-au dat înfățișarea unei femei. O femeie numită Sirce, înzestrată cu o falsă identitate informatică și capabilă să facă față în orice situație, capabilă să-i convingă pe cei din jur de apartenența ei la regnul uman. De altfel, acest șiretlic a fost gata să se întoarcă împotriva lor de vreme ce am fost capturată odată cu ei cînd au invadat milițienii laboratorul ! Nici un moment poliția Directoratului n-a suspectat înșelătoria. Ne-au drogat înainte de-a merge să ne arunce în cuptor. Hipnogene puternice care i-au coborît pe creatorii mei la rangul de zombii, anihilîndu-le orice dorință de-a trăi, orice reacție de fugă, orice conștiință a morții. Eu singură...

— Tu singură rămîneai lucidă. Drogurile n-aveau nici un efect asupra unei...

— Asupra unei mașinării. Poți s-o spui, David. E adevărat. În clipa cînd te pregăteai să-i împingi în flăcări, programul meu funcționa cu tot randamentul. Trebuia să supraviețuiesc pentru misiunea mea, și în acest scop să utilizez toate mijloacele, toate subterfugiile. Ți-am analizat reacțiile, expresia feței față de Waldo și de sticleți. Am dedus că nutreai veleități de rebeliune, că nu le împărtășeai vederile. Era o deschidere. Circuitele mele au selecționat strategia ce părea să se impună și...

— Am marșat ! Te-am crezut umană, te-am salvat în timp ce îmbrînceam oameni adevărați în incinerator! Am salvat un robot !

— Nu fii amărît, era însăși dorința lor.

— Dar n-ai încetat o secundă s-o faci pe neștiutoarea ! în tunel, îmi cereai explicații asupra orașului, a termitelor, ca și cum nici n-ai fi auzit vreodată de ele...

— O făceam ca să te sondez. Trebuia să-ți determin poziția în raport cu sistemul. Să te situez psihologic și intelectual.

— Dar de ce ?

— Pentru a găsi un candidat valabil. Cineva susceptibil de-a înțelege și-a aproba mesajul pe care-l aveam de predat. Prezentai calități sigure, dar trebuia să fiu sigură c-am ales bine.

— Ai încercat cu Henry, inginerul ! Era mai inteligent ca mine, de-asta te culcai cu el !

— Henry, prin formațiunea sa, pare și mai apt să-mi exploateze conținutul circuitelor memoriale. Aspectul științific al situației nu l-ar fi descurajat. Am făcut dragoste cu el pentru că era, în acel moment, singurul mijloc de-a stabili o legătură psihologică privilegiată.

— Dacă nu murea, pe el l-ai fi ales!

— Nu neapărat. Valoarea lui științifică suferea enorm de pe urma fatalismului său și a foarte netelor tendințe spre alcoolism. Nu era un candidat realmente valabil.

— Dar eu ? N-am să-nțeleg o iotă din formulele tale savante, din teoriile tale asupra mutațiilor, din...

— Știu, dar ai curajul și perseverența.

Clipi din pleoape, înainte de-a adăuga :

— Și-apoi, din nenorocire, nu mai am timp să caut.

David oftă.

— Ești, deci, o sticlă aruncată-n mare de niște doctori morți. Ultima mărturie a unui complot avortat și ai cărui conjurați au pierit toți. Înțeleg toate astea, dar ce aștepți de la mine ?

— Am încercat să te sensibilizez asupra problemelor noastre pe tot parcursul călătoriei. Misiunea mea era să suscit alte vocații, să recrutez un continuator. Cineva care să poarte mai departe, pe socoteala lui, făclia revoltei...

— Și crezi că eu ? Eu !

— Nu fii sarcastic. Ai înțeles la perfecție că acest cub e o lume ce se năruie, o lume a morții. Termitele au cauzat ravagii, sînt de acord, dar nu sînt numai ele. Gîndește-te laa nimalele criogenizate în sala de arhivaj, la aceste animale feroce care, într-o zi sau alta, se vor trezi, se vor răspîndi din celulă în celulă, devorînd copiii, femeile. Gîndește-te mai ales la hoții de fier care lucrează la învingerea tiraniei implanturilor, și vor reuși și ei, nu e decît o chestiune de timp. Ai să-i vezi atunci pornind la asaltul ascesoarelor, invadînd etajele inferioare și superioare, impunîndu-și voința în fața tuturor... Pentru moment sînt învinși, scoși din uz. Unitatea lor a fost în mare măsură distrusă de flăcări — dar mîine ? Nu crezi că ura lor se va alimenta și din această ultimă lovitură ? Că setea lor de răzbunare se va dubla ? Orașul-cub e o lume a morții, care se surpă, un furnicar ce se dărîmă. Că vrem sau nu, nu mai există azi decît o soluție : exteriorul... O știi la fel de bine ca mine, chiar dacă vechile condiționări te mai fac încă să refuzi ipoteza asta.

— Vrei să faci din mine un mîncător de ziduri ? Un complotist predicînd revoluția din unitate în unitate ! Dar deducțiile tale nu stau în picioare, Directoratul îi va respinge pe hoții de

fier, va găsi mijlocul de-a sfîrși cu termitele, va...

— David! îi-o reteză vocea straniu-metalică a Sircei. David, trebuie să știi un lucru: nu există Directorat!

— Da' ce tot...

— Contrar celor pe care le cred majoritatea oamenilor, nu e nici un palat prezidențial în vîrful orașului, nici

— Contra c rolepe care le cred ma- un etaj particular unde să troneze un oarecare prezidiu. Nu sînt decît ordinatoare. Ordinatoare care au fost programate o dată pentru totdeauna acum trei sute de ani, și la care un dispozitiv de autodistrugere protejează accesul. Asta pentru ca nici un om să nu poată domni asupra orașului ca un dictator veritabil. *Sîntem comandați de către mașini!* M-auzi, David? De către creiere electronice demodate, cu răspunsuri din ce în ce mai lente, înțepenite în programe dintr-o altă epocă și total incapabile să se adapteze situațiilor noi!

— Dar de ce?

— Pentru că într-o vreme s-a crezut că mașinile, care nu cunosc ura sau vertijul puterii, ar constitui cea mai bună formă de guvernămînt pentru oraș. Fără pasiuni, fără războaie. Asta era ecuația. Totul a fost prevăzut pentru ca nici un om să nu poată revedea programarea care dirijează cubul, pentru ca nici un om să nu poată strecura un program avantajîndu-l personal. Aceasta se numea „dispozitivul anti-tiran, formula păcii". Dacă cineva încearcă să umble în circuite, să forțele ordinatorul, totul sare în aer, orașul, etajele, totul! În teorie, ideea e perfectă. Nici un complot posibil, nici o lovitură de stat, de vreme ce o lovitură de Stat înseamnă a te distruge prin ricoșeu imediat. În practică...

— În practică?

— La etajele superioare, anumite grupări au ajuns să se gîndească la posibilitatea de a stabili o martingală infromatică, o cheie permițînd să se acceadă la circuitele Directoratului și să li se modifice programarea.

— Și dacă martingala asta eșuează, pierim cu toții, nu-i așa?

— Așa e, și-i un pericol în plus, David. O primejdie ce li se adaugă tuturor celorlalte. Cît timp ne-a mai rămas pînă cînd acești nebuni se vor deghiza în spărgători informaticieni și vor încerca să fractureze seiful Directoratului? Nimeni n-o poate spune...

Tăcu. David stinse lampa, tulburat. Craniul Sircei îi era greu în mîini. Îl depuse pe sol. Spunea adevărul sau — încă o dată — încerca să-l manipuleze, folosindu-se de ignoranța lui?

— Ce vrei să fac exact? murmură, după un minut.

— Spune-le adevărul popoarelor din celule, naufragiaților din pereți. Fă-i să devină conștienți de pericole, să întrezărească soluția exteriorului, a spațiului din afară. Să înceteze cu vechile condiționări. E deja mult, crede-mă! Moștenirea științifică a creatorilor mei s-a pierdut, de vreme ce n-am s-o pot transmite, dar voința de-a lupta, o poți face să devină mai vie ca oricînd, tu, David! Preia ștafeta mîncătorilor de ziduri, David! Nu poți face altfel după toate cîte le-ai văzut!

Tînărul schiță o grimasă. Instinctiv, întinse mîna, atinse părul mătăsos al Sircei.

— Acum am să fiu singur, făcu el cu glas stins.

— N-am fost decît o sticlă pe mare. Chiar dacă adesea am încercat să te fac să crezi contrariul...

— O să reflectez.

Se lungi în funingine, cu craniul ținut strîns la piept și nasul înecat în buclele negre ale Sircei. Somnul îl fulgeră în cîteva secunde.

A doua zi, tînăra femeie avea ochii sticloși și vocea nu-i mai era decît un murmur nedeslușit. Apropiindu-și urechea de gura din cauciuc cu buze decolorate, David auzi un monolog incoerent întretăiat de lungi serii de cifre. Spre amiază recuperase totuși destulă energie pentru a se lansa într-un discurs precipitat în care recapitula informațiile din ajun. Repetă acest mesaj de două ori la rînd, apoi se cufundă într-un mutism punctat cu pîrîituri de rău augur.

David renunță să se mai miște. Sub degetele lui, pielea dobîndise o consistență neplăcută, dură și totodată lipicioasă. Crevase crăpau comisurile bu-

zelor precum și colțurile ochilor. Încercă în mai multe rînduri să lege un dialog, dar Sirce nu părea să-și mai stăpînească procesele mintale. Pînă seara, își debită pe un ton perfect monocord lista componenților, apoi se refugie într-un concert de paraziți presărat cu pulsații binare.

În sfîrșit, ochii îi deveniră albi și falca i se prăbuși cu un scîrțîit metalic de balama neunsă.

— Sirce ? bîigui tînărul cu inima frîntă de o menghină invizibilă. Sirce ! M-auzi ? Gata, ai cîștigat ! O să fac tot ce vrei ! Ești mulțumită ? Da ? Răspunde !

Dar capul dintre mîinile lui nu mai prezenta nici atîta expresivitate cît o bucată de granit. În clipa cînd îl puse pe sol, realiză faptul că părul de cărbune i se risipea între degete, dezgolind craniul robotului mort, în chip nemilos.

CAPITOLUL XV

David mergea. Nu mai știa încotro se îndrepta. Zidul îl absorbea ca un pîntec negru și rece, ca intestinul fosilizat al cine știe cărei fiare monstruoase. Înainta, cu ochii închiși; capul mort îi lovea șoldul prin pînza sacului.

Într-o zi, curînd, avea să întîlnească oameni, rătăcitori poate, avea să le spună povestea lui. Le va dezvălui adevărul despre cub. Unii îl vor respinge, alții i-o vor porni pe urme. Și timpul va trece...

Cîte luni ? Cîți ani ?

De-acum înainte, însă, moștenirea Sircei îi curgea în vene. Purta cuvîntul. Purta mesajul.

Va găsi o soluție înainte ca forțele negre să se dezlănțuie asupra orașului îngropat, înainte ca ura, invidia și nebunia puterii să pustiiască etajele unele după altele ? Trebuia să se grăbească, știa asta. Viitorul cubului apăsa pe umerii lui. Devenise un nomad, un proscris...

Un mîncător de ziduri.

SFÎRȘIT

1982

Traducere din limba franceză de
MIHNEA COLUMBEANU

ENIGMELE TERREI

ÎN CULISELE ISTORIEI (III)

Conducătorii invizibili (2)

Cardinalul Richelieu a declarat într-o zi că multă lume ar fi cît se poate de uimită să afle cine e adevăratul suveran al Franței. În general s-a interpretat acesată butadă ca o aluzie satisfăcută la adresa puterii sale personale. Totuși, se poate observa, oricine știa deja că autoritatea cardinalului era cu mult mai mare decît cea a suveranului, care practic îi abandonase conducerea treburilor regatului. Nimic n-ar fi fost deci, la o asemenea constatare, de natură să surprindă cu adevărat publicul. Se pune așadar problema de-a ști dacă Richelieu era într-adevăr liber să guverneze Franța după simplele impulsuri ale ideilor lui politice personale sau dacă nu era el-însuși, cu tot geniul său politic, ascendentul, puterea sa, decît o verigă a lanțului, simplul agent executiv al unui plan politic ce-l depășea. Se consideră în genere că Părintele Joseph, celebrul capucin supranumit Eminența Cenușie, nu era decît executantul discret, privilegiat, mîna dreaptă a cardinalului. Ne putem totodată întreba dacă era într-adevăr doar un executant eficace, oricît de mare îi era valoarea. Ne putem întreba dacă această eminență cenușie n-o fi fost mai mult decît omul de încredere al lui Richelieu, dacă nu cumva el era cel ce asigura legătura între cardinal și enigmaticii conducători invizibili ce l-ar fi ales pentru a le îndeplini planurile. Cine erau așa-

dar aceştia din urmă? Şefii Companiei Sfintei-Cuminecături, omolog în Secolul de Aur al actualului şi atît de puternicului Opus Dei catolic? Roza-Crucienii moştenitori ai politicii secrete a Ordinului Templului?... În stadiul actual al cercetărilor, şi în absenţa documentelor exacte, sîntem încă nevoiţi să ne rezumăm la supoziţii. Dar e sigur că într-o zi se va cunoaşte adevărul.

O englezoaică deosebit de versată în istoria secretă a Franţei, Evelyn Eaton, a adoptat implicaţia deplină şi întreagă a celebrei butade (sau, care era luată ca atare) a cardinalului. După ea, ar fi existat un suveran secret, şef veritabil şi nevăzut al Franţei. Tronul său ar fi fost ascuns în regiunea Fontainebleau, una dintre cele mai vechi înălţimi ale teritoriului naţional unde, conform unei străvechi tradiţii druidice, s-ar ascunde intrarea unui vast oraş subteran anterior Potopului. Dar, după o altă opinie, ar exista un al doilea amplasament privilegiat unde ar fi ascuns cel de-al doilea tron al suveranului secret francez: insuliţa Tombelaine situată exact în faţa Mont-Saint-Michel-ului.

Jean Marquès Rivière îşi încheie „*Istoria doctrinelor ezoterice*" cu cuvintele: „Ezoterismele, prin puterea lor de acţiune pe planurile ideologice, conduc lumea".

N-ar exista deci, deasupra şi dincolo de conducătorii vizibili, o mînă de cîrmuitori nevăzuţi? Se impune un răspuns afirmativ. Să nu uităm aceste cuvinte enigmatice: „Cei şaptezeci şi doi care conduc lumea", pronunţate de Walter Rathenau dîndu-şi duhul. Oare deasupra acestor şaptezeci şi doi ar trebui să considerăm că intervin atît de misterioşii „Nouă omeneşti aparent fortuuite: nici o Superiori Necunoscuţi", Stăpîni ai întregului pămînt, asupra cărora Guy Tarade a încercat în sfîrşit să facă pe cît posibil lumină [1]?

Totodată, înainte de-a încerca, lucru pe care-l vom face ulterior, să demontăm mecanismul, modurile de acţiune, articulaţiile ignorate prin care intervin conducătorii secreţi în afacerile naţionale sau internaţionale, pare firesc să încercăm a răspunde la o întrebare simplă: dacă aceşti cîrmuitori invizibili există, acţiunea lor e susceptibilă de-a fi depistată printr-un examen foarte amănunţit al afacerilor terestre?

Cum se poate decela activitatea conducătorilor invizibili

Citind ziarele, ca şi cum am lua foarte rapid cunoştinţă de cel mai elementar dintre manualele de istorie, am putea crede că evenimentele istorice nu sînt decît efectul hazardului, sau al intervenţiei suverane, abrupte şi libere, a oamenilor celebri. Nimic mai fals decît această idee simplistă, mult prea răspîndită.

Ca să nu luăm în discuţie, pentru moment, decît istoria contemporană, reţineţi un exemplu semnificativ: loviturile de stat reuşite par întotdeauna asemeni unor lovituri de poker hazardate în momentul decisiv de către personaje dotate cu un veritabil geniu al consipraţiei. Convine totuşi să meditäm la rîndurile scrise în 1935 de Gustave Hervé: „De fapt, nu se poate mătura, în timp de pace, un regim, printr-o lovitură de stat, decît dacă acesta se lasă învins de bună voie şi dacă nu deţine nici o forţă în armată, administraţii, sau masele populare, pentru a-l susţine... În afara acestui caz, un regim care se lasă răsturnat e un regim ce-o face anume." Orice lovitură de stat aparent bruscă şi spontană disimulează întotdeauna o pregătire metodică, minuţioasă, adesea extrem de lungă, şi această pregătire e cu atît mai machiavelic organizată cu cît realizarea ei pare mai rapidă, mai neaşteptată şi merge ca din întîmplare „ca pe roate" [2]. Ca să facem o comparaţie su-

---

[1] „*Soucoupes volantes et civilisations d'outre-espace*", Guy Tarade, Editions J'ai Lu, Collection L'Aventure Mysterieuse, A 214 **.

[2] Mulţi oameni încă mai cred că o lovitură de stat poate reuşi pur şi simplu dacă un general sau politician ocupă biroul prezidenţial şi rezolvă toate problemele dînd telefoane.

gestivă, să ne gîndim la un mare chirurg care execută trăsătura de bisturiu dificilă și decisivă în momentul precis cînd trebuie să o facă. Categoric, e călăuzit de intuiția sa asupra momentului favorabil, dar înapoia acestui gest aparent demiurgic se profilează îndelungata pregătire a operației, ca să nu mai vorbim de studiile și experiența acumulate de operator.[3]

La fel se întîmplă cu toate reușitele omenești aparent fortuite: nici o lovitură de stat nu va reuși vreodată din întîmplare; va fi întotdeauna necesară o foarte lungă și abilă pregătire pentru a-i face succesul posibil.

În introducerea lucrării lor despre *„Actualul război secret"*, Pierre Nord și Jacques Bergier înscriu această formulă lapidară: „Un șef exaltant + o gloată supravoltată = ecuația revoluțiilor moderne." De acord. Dar să adăugăm neîntîrziat următoarele: pentru a atinge acest triplu obiectiv, ce mai pregătire metodică în culise! La fel ca o victorie, oricît de genial poate fi un strateg, o lovitură de stat nu e niciodată rezultaul improvizației, ci, întotdeauna, încununarea unei acțiuni lente, profund și îndelung coaptă. Ajunge să examinăm evenimentele, toate cauzele și consecințele lor, pentru a înțelege că acolo unde improvizația, în aparență, joacă un mare rol, totul a fost minuțios pus la cale. Desigur, există o artă de-a folosi circumstanțele (aici intervine în mod precis flerul politic) dar niciodată o răsturnare politică majoră n-a fost, nu e și nu va fi fructul intervenției bruște a unei singure persoane, întreprinse fără nici o pregătire adecvată.

Să reținem, exemplul fiind semnificativ[4], un caz binecunoscut: cel al ascensiunii mareșalului Pétain și a echipei sale la putere, în urma înfrîngerii franceze din iunie 1940. Ne imaginăm imediat scena stereotipă a conducătorilor republicani terorizați venind în cortegiu pentru a-l implora pe „învingătorul de la Verdun" să salveze țara. Evident, viitorii „Vichyssois" au știut să se folosească atunci de ocazia nesperată pe care le-o oferea năruirea cadrelor republicare înaintea avansării fulgerătoare a trupelor germane. Totodată, operațiunea fusese minuțios pusă la punct, și încă de mult. Nimic n-a fost neglijat pentru a aduce națiunea în starea de-a accepta pretinsul „miracol". În volumul I al „Memoriilor de război", generalul de Gaulle relatează: „În mii de exemplare circula în mai 1940 un pliant purtînd pe toate cele trei pagini imaginea mareșalului, mai întîi ca șef în marele război cu legenda: „Ieri, mare soldat!..." apoi ca ambasador: „Astăzi, mare diplomat!..." și în sfîrșit ca personaj imens și indistinct: „Mîine?..." Totul lasă de bănuit că trimiterea lui Pétain ca prim ambasador al Franței la Madrid pe lîngă regimul franchist de la sfîrșitul războiului civil nu fusese absolut deloc fortuită, constituind de fapt preludiul unei manevre politice în stil mare, ce-avea să se încheie atunci cînd conjunctura va fi favorabilă. În fond, un înalt funcționar francez, cu ocazia unei vizite la ambasada din Madrid curînd după numirea lui Pétain ca ambasador, a avut surpriza să descopere teancuri de broșuri despre „Revoluția Națională", a căror copertă era decorată cu francisca. .Aceste broșuri, introduse în Spania din anul 1938, dovedeau limpede că se aștepta o ocazie favorabilă (avea să fie în împrejurarea înfrîngerii din 1940) pentru a le răspîndi judicios în Franța.[5]

Ar fi foarte interesant să ne întrebăm cine, mai exact, ce grupare ocultă („Synarhia Imperiului", fără îndoială) s-a aflat la originea nominali-

---

[3] „Marele patron" nu e niciodată singur: își are alături ecsipa sa devotată și capabilă, În politică, fățiș chiar, lucrurile stau la fel.

[4] Și se va descoperi acțiunea directă a „Synarhiei Imperiului".

[5] Mareșalul Pétain nu era un Machiavelli. Nu făcea decît să urmeze sugestiile antirepublicane ale anturajului său, crezînd cu toată buna sa credință că lucrează pentru salvarea patriei.

zării lui Pétain ca ambasador la Madrid.[6]

Rari sînt oamenii politici care, asemeni cardinalului Richelieu, cunosc atît de complexele dedesubturi ale cărților. Majoritatea sînt convinși cu toată buna credință că joacă în deplină libertate un rol conducător de neînlocuit, iar apoi apar atît de des, după cădere, ca niște piese așezate la momentul potrivit pe eșichier și aflate în mîinile adevăraților conducători, rămași în culise. Bossuet a emis o cugetare celebră, valabilă fără discuție în multe cazuri și pentru multe personaje ce ocupă scena puterii: „Nu l-au chemat decît ca să iasă la număr. Iar piesa nu s-ar fi jucat mai puțin bine dacă el rămînea în spatele decorului."[7]

Invers, cînd se estimează că anumite personaje devin primejdioase pentru proiectele secrete în curs, indiferent că sînt sau nu conștiente de asta, se decide o procedură, expeditivă sau secretă, după caz, pentru a le elimina. Foarte rare sînt atentatele politice pe care un exaltat, singur sau cu doar cîțiva complici, să le fi încercat pe cont propriu, reușind. Aproape întotdeauna, ucigașul de acest gen e prins fără a-și fi putut duce gestul pînă la capăt: așa s-a întîmplat cu Damiens sub Ludovic al XV-lea, cu Fieschi sub Ludovic-Filip.

Lucrurile nu merg la fel atunci cînd asasinul fanatizat nu face decît să servească drept instrument unei coterii foarte puternice și care se menține cu grijă în culise, în afara oricărei bănuieli. Fanaticii sînt atunci simple unelte, arme providențiale care nu pot deveni periculoase pentru șefii lor oculți: fie sînt eliminați imediat după atentat[8], fie sînt prinși vii, dar exaltarea lor fanatică asigură în general tăcerea: astfel, Ravaillac a suferit cele mai atroci torturi înainte de-a fi rupt în patru de patru cai, fără a-și descleșta dinții pentru a-i denunța pe adevărații organizatori ai atentatului; acum îi cunoaștem: era vorba de ducele de Epernon și de facțiunea sa Sau, în fine, dacă se bănuiește că asasinul e susceptibil de-a vorbi, se va găsi cu ușurință un mijloc de-a-i închide gura pe vecie: așa s-a întîmplat cu Lee ,asasinul lui Kennedy.

În numărul din 15 septembrie 1912, „*Revista Internațională a Societăților Secrete*" raporta — rețineți bine data! — următoarele cuvinte, rostite în Elveția de o personalitate, un fel de eminență cenușie a politicii europene, à propos de arhiducele Franz-Ferdinand al Austriei: „E un om cumsecade. Păcat că-i condamnat. Va muri pe treptele tronului." Ceea ce dă deosebit de mult de gîndit: cu doi ani înaintea morții, soarta arhiducelui Franz-Ferdinand, al cărui asasinat la Sarajevo avea să declanșeze Primul Război Mondial, era pecetluită. De către cine? Ne întoarcem iarăși la conducătorii invizibili.

Și chiar dacă aceste cuvinte erau recunoscute ca apocrife, nu rămîne cu nimic mai prejos faptul că atentatul de la Sarajevo s-a anunțat cu doi ani înainte să aibă loc.

Se pot dealtfel face multe alte constatări tulburătoare în ce privește declanșarea războiului din 1914. Acest război pare să fi fost sperat, pregătit, „programat" cu doi sau trei ani înainte de-a începe. Să ne rezumăm la acest fapt semnificativ: totul se petrece ca și cum, atît de partea imperiilor centrale (Germania-Austria), cît și de cea a viitorilor aliați (Franța-Anglia-Rusia) s-ar fi pus în mișcare toate mijloacele de-a încinge pînă la incandescență entuziasmul războinic al maselor, pentru a revărsa eroismul în inima viitorilor mobilizabili și a celor apropiați lor, prezentîndu-li-i pe

---

[6] Să ne gîndim, numai, la toată pregătirea, și la conivențele necesare pentru a reuși acest plan: organizarea unei ambasade lucrînd nu în slujba regimului pe care-l reprezenta, ci pentru a-l combate și distruge.

[7] Ar mai trebui citată și fraza lui Clemenceau: „Cimitirele sînt arhipline de oameni de neînlocuit."

[8] Cel mai adesea rolul îi revine escortei polițiste. Uneori, mulțimea se va însărcina cu linșajul.

cei ce-aveau să le devină dușmani ca fiind acoperiți cu toate greșelile. Lăsînd deasemenea să se subînțeleagă că războiul nu va fi de fapt decît o promenadă militară triumfală pînă la Berlin sau pînă la Paris. Romi, într-o culegere intitulată *„Proaspătă și veselă"*, s-a amuzat să compună o antologie de umor negru involuntar, a sloganurilor și imaginilor prin care se exercita metodic entuziasmul patriotic al viitorilor beligeranți[9]. Se impune concluzia: războiul din 1914 a fost hotărît cu sînge rece dinainte, declanșat la momentul dorit, nu din voința nici prin hotărîrea celor ce erau oficial șefi de stat: Raymond Poincaré și Wilhelm al II-lea n-au fost, în pofida evidentei lor sincerități, adevărații răspunzători: nu erau decît în rîndul întîi pe scena executanților și ignorau arcanele conducătorilor invizibili. Ne putem așadar întreba dacă acest conflict din 1914—1918 n-a fost unul dintre cele mai importante acte ale conducătorilor nevăzuți ai Europei.

Mai mult, se pare că uneori acești diriguitori invizibili ai politicii mondiale s-au amuzat să-și dezvăluie deschis proiectele, dar sub forma cîte unei glume pe care nimeni n-ar fi avut ideea s-o ia în serios. Astfel, în 1890 hebdomadarul englez *„Truth"* a publicat, sub titlul *„Visul Kaiserului"*, o hartă reprezentînd o Europă destinată să treacă sub guvernări republicane. Desenul pretindea că reprezintă, sub formă satirică, ce consecințe ar rezulta mai devreme sau mai tîrziu în Europa din ambițiile politice ale împăratului Wilhelm al II-lea al Germaniei. În realitate, ne putem gîndi că era vorba de un desen cu cheie reprezentînd remodelarea politică a Europei așa cum o doreau șefii guvernului invizibil. Ce vedem acolo? Europa divizată într-o serie de state republicane: francez, britanic, italian, austriac, etc. La Est, „deșertul rus" (*„Russian desert"*). De ce oare această insolită denumire de deșert[10]? În centrul Europei, Germania e împărțită în trei republici iar frontiera uneia dintre ele, cît se poate de curios, coincide cu actuala linie Oder-Neisse. Polonia și Finlanda formează republici independente, separate de către Rusia.

Desigur, se citesc pe această hartă deosebiri notabile în raport cu harta europeană pe care avea s-o fixeze Primul, apoi Al Doilea Război Mondial. Ceea ce lasă de presupus că a avut loc o flexare, modificări ale planului inițial, și că acesta s-a adaptat împrejurărilor: pe harta din 1890, regiunea Balcanilor se găsește împărțită în două republici, austriacă și bulgară. Pe de altă parte, se știe că în Europa trebuiau să dăinuiască în orice caz cîțiva regi: în Marea Britanie, în Scandinavia, în Belgia și în Țările-de-Jos. Dar acești suverani, pur reprezentativi și prin urmare lipsiți de orice putere politică reală, nu au altă funcție decît să încarneze tradițiile naționale scumpe patriilor lor.

— va urma —

Selecție, traducere și adaptare
de MIHNEA COLUMBEANU

În numărul viitor:

Cum se poate decela activitatea conducătorilor invizibili (2)

Cîțiva eroi din culisele istoriei (Trebitsch-Lincoln, Aleister Crowley, Saint-Yves d'Alveydre)

---

[9] Dacă, la nivel inferior și intermediar, responsabilii acestui belicism își trăiau sincer propaganda, veritabilii conducători știau în chip foarte lucid ce anume fac.

[10] Să fie care pentru că acea regiune se pregătea debutul procesului revoluționar?

Lei 20